

หนึ่ง

มีตำนานเล่าขานจากบรรพกาล แต่เดิมกำเนิดฟ้า สร้างดิน และผืนน้ำ
ลีธาดูดม หยินหยางสมดุล บังเกิดสัตว์เทพจุติ หนึ่งในนั้นมีนามว่า ‘อู๋กู่ย’
สัตว์เทพสี่เท้าที่มีกระดองแข็งแกร่งกว่าเหล็กกล้าครอบคลุมกายขนาดมหึมา
มันกำเนิดและหลับใหลมาอย่างยาวนานใต้พื้นพิภพ หากอู๋กู่ยขยับตัวเพียงนิด
ทั่วทั้งแผ่นดินจะสั่นสะเทือน ทว่าโชคดีที่อู๋กู่ยจำศีลยาวนานและไม่เคยตื่น
จากนิทรา

กระทั่งย่างเข้าสู่ช่วงกลียุค ทั่วแผ่นดินเกิดมหาสงครามแย่งชิงดินแดน
และอำนาจ เวทมนตร์และศาสตร์มืดถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือเรียกภูตผีและ
ปีศาจจากอเวจี ต่างฝ่ายต่างไม่ลดละ หมายเอาชนะเพื่อครองใต้หล้า เดือด
ร้อนถึงสวรรค์ต้องส่งบรรดาเทพเซียนลงมาช่วยเหลือ เมื่ออิทธิฤทธิ์ของฝ่าย
มืดกับฝ่ายเทพปะทะกัน ทั่วทั้งพิภพก็สะเทือนสั่นไหว กระทั่งปลุกชีพอู๋กู่ย
ให้ตื่นจากการจำศีล

เสียงร้องของสัตว์เทพคำรามก้องแสดงอารมณ์เดือดดาลจากการถูกรบกวน
นัยน์ตาสีดำทะมึนหม่นหมองขณะทอดมองเบื้องบนพื้นพิภพผ่าน
รอยแยก ครั้นจ้องดูความวุ่นวายก็ยิ่งบันดาลโทสะ ขยับกระดองยักษ์จนสั่นไหว

พร้อมเหยียดขาสีข้างเตรียมก้าวขึ้นสู่พื้นดิน บัดนั้นแผ่นดินพลันสะเทือน กระทบถึงแดนสวรรค์ นรก และบาดาล ดินค่อยๆ แยกแยกตัวออกเป็นส่วนๆ

ธารอัคคีร้อนระอุสีแดงฉานผุดขึ้นมาจากเบื้องล่างก่อนไหลทะลักคว่ำชีวิตมนุษย์ ทั้งพิภพมีแต่เสียงร้องโอดครวญ กระทั่งเทพมังกรวารี เทพเจ้าผู้ควบคุมน้ำรับรู้ จึงบันดาลสายฝนกระหน่ำลงมายาวนานถึงเจ็ดวันเจ็ดคืนเพื่อดับเปลวเพลิงจากนรกและธารอัคคีจนมอดดับ แต่พื้นดินก็ยังคงมีรอยแตกแยกตัว

นางทอดสายตาอาทรมองวิบัติจากธารอัคคีโลกันตร์ ก่อนเลื้อยรัดรอบกายตน ดวงตาสีแดงหม่นมองเกล็ดสีเขียวเข้มที่ห่อประกายด้วยจิตใจอันโอบอ้อม นางปล้นกลั่นความเจ็บปวด ขณะเดียวกันก็สลดเกล็ดศักดิ์สิทธิ์จำนวนหนึ่งร้อยสิบเจ็ดเกล็ดโปรยลงไปอุดรอยแตก เพื่อผสานพื้นดินและคืนความสงบสุขแก่ทั่วหล้า

แต่เรื่องไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เมื่อเกล็ดที่หนึ่งร้อยสิบเจ็ดเกิดหลุดปลิวหลงทิศไปยังเขตวังหลวง ร่วงลงสู่ครุฑของสองเสาแห่งแคว้นชิน ยามนั้นเว่ยเต๋อฮองเฮามีอายุครรภ์เพียงแปดเดือน ทว่าอิทธิฤทธิ์ของเกล็ดมังกรวารีที่ร่วงใส่ได้ผสานกับร่างของเด็กในครรภ์ การคลอดก่อนกำหนดจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

ท้องฟ้าหมองครึ้มด้วยเมฆสีดำ เสียงสายฟ้าฟาดผ่าจากเบื้องบนสนั่นก้อง แสงสว่างวาบเกิดเป็นระลอกคลื่น ก่อนที่สายฝนจะเทกระหน่ำมาอย่างหนักหน่วง รวากับมีพายุโหมพัดใส่วังหลวง เสียงกรีดร้องของมารดาแห่งแผ่นดินแผดก้องทั่วตำหนักคุณหญิง

เหล่านางกำนัลและขันทีวิ่งพล่านหน้าตึ้น ร่ำร้องเรียกหาหมอหลวง ย่องเต้ผู้มีบุญหนักบริบย่างเข้ามาตามคำรายงาน หมายดูมรยากับลูกที่รักด้วยความห่วงใย เสียงท่มของพระองค์เอ๋ยให้กำลังใจจากภายนอกห้องบรรทมเป็นระยะ สร้างแรงฮึดสุดท้ายให้แก่เว่ยเต๋อฮองเฮา ก่อนเสียงกรีดร้องของพระนางจะสงบไปชั่วกาล

อิทธิฤทธิ์จากเกล็ดมังกรวารีช่างเปี่ยมด้วยฤทธาภาพ ยากเกินกว่าที่มนุษย์จะทานทนไหว มีหรือที่พระนางจะรอดชีวิต ก่อนจะสิ้นใจ พระนางได้ตั้งจิตภาวนาต่อเจ้าแม่หนี่ว¹ บนสรวงสวรรค์

‘โปรดเอาลมหายใจของข้า... ต่อลมหายใจของบุตรมังกร อย่าให้ราชวงศ์กว้อต้องสิ้นทายาท’ จิตอธิษฐานสุดท้ายสะท้อนถึงสวรรค์เบื้องบน ก่อนที่ลมหายใจจะรวยจะถูกช่วงชิงไป

แม้ทารกตัวน้อยได้ลืมตาดูโลกอย่างปลอดภัย แต่สิ่งที่ไม่คาดฝันเกินกว่าสวรรค์จะควบคุมได้ก็เกิดขึ้น เมื่อโอรสที่เว่ยเต๋อฮองเฮาอบให้ฮ่องเต้มีลักษณะผิดแผกจากเด็กทารกทั่วไป ผิวกายของเด็กแรกเกิดที่ควรนุ่มนวล กลับหยาบกร้านด้วยเกล็ดมังกรที่ผุดแทรกขึ้นมาบนเนื้ออ่อน ทั้งแขน ขา ลำตัว และใบหน้าครึ่งเสี้ยวระคนโลหิตแดงฉาน หัวห้องบรรทมระทมก้องด้วยเสียงโอรสน้อยที่กรี๊ดร้องโยเยด้วยความเจ็บปวด

ความปิติยินดีจากการถือกำเนิดขององค์ชายกลับกลายเป็นความตึงเครียดและเศร้าสลด เหล่านางกำนัลและชั้นที่ต่างตื่นตระหนก แต่ก็ไม่ลืมนำรวมกาย ผู้เป็นบิดาพลางขยับเข้าไปใกล้ เอื้อมสองมือแกร่งอุ้มบุตรไว้ในอ้อมอก พระเนตรเบิกโพลงด้วยความพรั่นพรึง

“ข้าทำกรรมได้ไว้ เหตุใดโอรสของข้าจึงต้องรับเคราะห์เช่นนี้” เสียงทุ้มลั่นเครือ ก่อนหยาดน้ำใสจะพร่างพรูจากหางตาบุรุษ นัยน์ตาเข้มทอประกายอ่อนและพรำมัวด้วยน้ำตา ผู้ที่อยู่ในชุดมังกรนิ่งงันไปชั่วครู่ ก่อนเอื้อมส่งบุตรให้แม่นมดูแลต่อ ฝ่ามือใหญ่ลูบเรือนผมสีดำสยายของฮ่องเฮาอันเป็นที่รัก ใบหน้าคมฉายแววทุกข์จากการสูญเสีย

‘ข้าจะดูแลลูกของเรา ให้เขาได้เป็นรัชทายาท เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ และครองบัลลังก์มังกรต่อจากข้า ข้าสัญญา...’ ฮ่องเต้ลั่นคำสัตย์สาบานในใจ ก่อนเอื้อมกายไปสั่งให้ร่างราชโองการอย่างเร่งด่วน

¹ คือเทพมารดาแห่งสรวงสวรรค์

“ติดประกาศไปให้ทั่ว ตามหาหมอวิเศษมารักษาโรคประหลาดของ
 รัชทายาทให้ได้” เสียงเจ้าแห่งแผ่นดินแผดก้องอย่างมีความหวัง

วันผ่านวัน... เดือนผ่านเดือน... ปรกาศความหวังเริ่มทุเลาเบาบาง ไร้
 หนทางและยาใดจะช่วยเหลือได้ เกราะเหล็กจึงถูกตีขึ้นเพื่อไว้รับกับร่างทารก
 ใช้หน้ากากปิดบังใบหน้าซีกหนึ่งที่เป็นมังกรเพื่อเก็บงำความลับ มีเพียงผู้เป็น
 บิดา ไทเฮา ขุนนางชั้นผู้ใหญ่บางคน และแม่นมเท่านั้นที่ล่วงรู้ ทั้งยังลอบหา
 หนทางช่วยเหลืออย่างเงียบๆ

ผืนฟ้าเบื้องบนเหนือม่านเมฆปุยขาวลอยเลื่อน ภาพเหตุการณ์
 เบื้องล่างสะท้อนเข้าสู่ห้วงนัยน์ตาสีแดงของเทพมังกรวารี ขาวการลั่นพระชนม์ของ
 เวยเต๋อฮองเฮาแห่งแคว้นซิน และเรื่องราวของทารกน้อยครั้งคนครั้งมังกร
 ที่ถือกำเนิดจากความผิดพลาดโดยไม่ตั้งใจ ทำให้นางแสนระทม

ความสะเพร่าของนางทำลายชะตาชีวิตแม่ลูกคู่หนึ่ง เป็นความสูญเสีย
 ที่ยิ่งใหญ่เกินกว่านางจะทนทนไหว นางจึงวิงวอนต่อองค์เง็กเซียนฮ่องเต้
 กษัตริย์ผู้ปกครองเหล่าเทพ ให้ช่วยแก้ไขชะตาของโอรสแห่งแคว้นซิน แต่
 คำขอของเทพมังกรวารีนำมาซึ่งความลำบากใจยิ่งนัก

“ไม่ใช่ข้าไม่อยากช่วย แต่เจ้าก็รู้ว่าเจ้าบำเพ็ญเพียรมาหลายหมื่นปี
 เกล็ดมังกรของเจ้าจึงเปี่ยมด้วยอิทธิฤทธิ์ แม้จะเป็นเพียงเกล็ดเดียว ทว่าเกล็ด
 นั้นได้ร่วงหล่นและหลอมรวมกับร่างเด็กแล้ว ข้าเองก็จั่นใจ ไม่อาจหาวิธีใด
 ช่วยได้”

ใบหน้าอ้อมเปี่ยมด้วยบารมีเอ่ยอย่างเศร้าหมอง ด้วยแท้จริงชะตาชีวิต
 เด็กน้อยผู้นี้ควรจะได้โตมาด้วยความรักจากมารดา และเต็มเปี่ยมไปด้วยบุญ
 หนุนนำให้พบพานพบแต่ความสุข แต่อุบัติเหตุครั้งนี้ทำให้ชะตาชีวิตของเด็กน้อย
 ผกผันไปอย่างสิ้นเชิง

“หากไม่ช่วย เมื่อเด็กผู้นี้เติบโตจะใช้ชีวิตเช่นไร ร่างกายซึ่งมีแต่เกล็ด
 มังกรคงจะทำให้เขาเจ็บปวดทรมานทรมาย และไม่พ้นที่ทายาทของเขาจะต้องรับ

ผลกระทบต่อไปไม่สิ้นสุดเป็นแน่ ข้าทำบาปกรรมเสียแล้ว” เสียงเทพมังกรวารี
ร่ำไห้ หยาดน้ำตาที่ร่วงหล่นกลายเป็นสายฝนสาดกระหน่ำไปยังโลกมนุษย์

“มังกรวารี เจ้าก็ใจเย็นก่อนเถิด... น้ำตาเจ้าอาจทำให้มนุษย์เดือดร้อน
เจ้าคร่ำครวญเช่นนี้มาหนึ่งในห้าเศวสวรรค์ แต่เท่ากับสามเดือนของโลกมนุษย์
หากเจ้ายังร่ำร้องต่อ น้ำตาของเจ้าคงท่วมพิภพเป็นแน่” วาจาละมุนถูกเอ่ยพร้อม
การปรากฏตัวของเจ้าแม่เหินว่า

“เจ้าแม่จะให้ข้าทนดูความวิบัติของชีวิตหรือ” เทพมังกรวารีย้อนถาม
ด้วยความเคลือบแคลง เพราะผลพวงจากเหตุการณ์นี้คงไม่จบแค่ความทุกข์
ของเด็กน้อยเพียงผู้เดียวเป็นแน่ จิตใจที่หล่อเลี้ยงด้วยความเจ็บปวดกระทั่ง
เติบโตใหญ่คงทำให้เขาเป็นฮ่องเต้เพียงในนาม หาได้ใส่ใจทุกข์สุขของราษฎรอย่าง
แท้จริงไม่

“ถึงจะไม่สามารถช่วยเด็กผู้นี้ แต่ก็ผ่อนหนักเป็นเบาได้ ข้าจะสะกด
อิทธิฤทธิ์ของเกล็ดมังกรเขียว ทุเลาความเจ็บปวดเพียงคืนจันทร์เพ็ญให้หายา
ที่จะถือกำเนิดรุ่นต่อไปไว้คำสาปมังกร รวบรวมร้อยปีถึงจะปรากฏสักรุ่น เจ้าก็
เบาใจเถิด”

ใบหน้าที่ฉายแววอ่อนโยนแย้มยิ้มบาง อย่างไรก็ตามก็เลี่ยงชะตากรรมที่เกิด
ขึ้นแล้วไม่ได้

กายยาวดั่งไม้เลื้อยอันไร้ซึ่งเกล็ดเขียวหย่นหยางปกคลุม ยามนี้ทอสี
น้ำตาลแดงจากเลือดและปรารถนาที่สร้างเป็นเกราะหุ้มร่างไว้สกัดความเจ็บปวด
ดุนอ่อนแรงด้วยสูญเสียอิทธิฤทธิ์ที่บำเพ็ญไปเกือบหมดสิ้น นางตรองได้ถึงวาระ
สุดท้ายของตนในอีกไม่กี่อึดใจ

“เมื่อข้าตาย ได้โปรดเอาเลือดและเนื้อของข้าให้เด็กผู้นั้นกินเพื่อคลาย
คำสาปจากเกล็ดมังกรด้วยเถิด” เสียงคำรามก้องที่เคยเอ่ยเพียงครั้งเดียวถึง
กับทำให้สวรค์สะเทือนได้ ยามนี้แผ่วเบาเสียจนบรรดาเทพที่ทอดมองเฝ้า
สลด ด้วยนับถือในจิตใจเด็ดเดี่ยวที่ยอมพลีกายเพื่อแลกกับความสงบสุขของ
มวลมนุษย์

“เจ้าแน่ใจแล้วหรือ... ว่าจะสละชีวิตตน แล้วตบะที่บำเพ็ญมาจนเป็นเทพเล่า พวกข้ายินดีสละตบะส่วนหนึ่งเพื่อรักษาเจ้า แต่ถ้าเจ้ากริดเลียดเงื่อนไขให้เด็กผู้นั้นดื่มกิน ตบะเซียนของเจ้าจะสูญสิ้น ไม่อาจคงรูปกายเทพมังกรได้อีก ข้าขอขัดขวาง ด้วยมิเห็นพ้องกับความคิดของเจ้า” เทพมังกรอัคคีเอ่ยห้าม สละความเป็นเทพเพื่อมนุษยผู้เดียวหรือ ช่างน่าขัน อย่างไรก็ตามเขาก็ไม่มีทางยินยอมให้ดวงจิตพี่น้องเทพมังกรต้องสูญสลายอย่างน่าอนาถแน่

“ข้าไม่เสียตายใดๆ ขอแค่ได้แก้ไขผลกรรมที่ข้าสร้างโดยไม่ตั้งใจ พี่ๆ มังกรของข้า องค์เล็กเซียนฮ่องเต้ เจ้าแม่เห็นว่า ได้โปรดสงเคราะห์ข้าด้วย” ร่างเรียวยาวลือยขด ก้มหัววิงวอน เจ้าแม่อาตุรอย่างสุดซึ้ง เอ่ยของค์เล็กเซียนฮ่องเต้ให้เป็นผู้ตัดสินก่อนหันไปกล่าวกับเทพมังกรวารีต่อ

“ได้ ถ้าเช่นนั้น... ข้าจะส่งเจ้าไปเกิดบนโลกมนุษย์แทน เพื่อที่ดวงจิตของเจ้าจะได้ไม่สูญสลาย เมื่อวันหนึ่งเจ้าปลดปล่อยภาระทางใจที่ระคนทุกข์ของเจ้าแล้ว เจ้าก็กลับมาบำเพ็ญตบะเพื่อเป็นเทพต่อได้ ข้าจะให้เจ้าไปเกิดในตระกูลเก่าแก่แห่งแคว้นซิน ลูกหลานของสายเลือดอันมีเกียรติตั้งแต่บรรพกาล ให้เจ้ามีชีวิตที่สุขสบาย แต่เจ้าจงจำไว้ว่าเมื่อเจ้าเป็นมนุษย์ กรรมจากเกล็ดมังกรซึ่งก่อเกิดโดยไม่ตั้งใจจะตามติดเจ้าเป็นวัฏจักรที่มีอาจหลีกเลี่ยงได้ เจ้ายอมรับหรือไม่” เจ้าแม่เห็นว่าถามย่ำ

“ข้ายินดี ขอบคุณเจ้าแม่” เทพมังกรวารีปลงตก ยอมรับชะตากรรมในภายภาคหน้า

“อีกลีงที่เจ้าควรรู้ หากเจ้าไม่สามารถหาวิธีรักษาคำสาปเกล็ดมังกรให้หายขาด ทุกห้าร้อยปีคำสาปจากเกล็ดมังกรจะกลับมา จะมีเด็กครึ่งคนครึ่งมังกรถือกำเนิดอีก แล้วเจ้าก็ต้องเวียนว่ายตายเกิดทุกๆ ห้าร้อยปี ติดตามใช้หนี้กรรมให้เขา เจ้ายินดีหรือ ชีวิตบนโลกมนุษย์ไม่ได้สบายเหมือนอยู่บนสวรรค์หรอกนะ การช่วยเด็กผู้นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องผ่านอุปสรรคนานา เช่นนี้เจ้ายังยินดีจะลงไปเกิดเพื่อปลดคำสาปจากเกล็ดมังกรอีกหรือ”

“ข้ายินดี” เสียงเทพมังกรวารีขานรับอย่างแน่วแน่ ถ้อยคำสุดท้ายใน

ฐานะเทพก่อนเข้าสู่วังสงสารแห่งมนุษย์ แต่นางหาว่าไม่ว่าหากเกิดใหม่นางจะลืมเลือนทุกสิ่ง ไร้ซึ่งความทรงจำเก่า ไม่รู้แม้กระทั่งตัวตนที่เคยเป็นเทพมังกรวารี แล้วนางจะปลดเปลื้องภาระคำสาปจากเกล็ดมังกรสำเร็จได้เช่นไร เหล่าเทพได้แต่สงสัยยิ่งนัก

สิบปีต่อมา

วิหคน้อยโอบยบินผกผันไปตามแรงลม ร่วงหล่นลงในจวนตระกูลหมื่นอันใหญ่โตโอโงะ แต่มั่นหาได้อยากเข้ามาในนี้ไม่ จะมีนกใดกันที่อยากร่วงหล่นลงจากฟ้ากระแทกพื้นแข็งจนกายเล็กแสนรวดเร็ว

ยามนี้нынั๋นตาสีดำที่ห่อประกายลุกวาวด้วยความอยากรู้และอยากท่องโลกกว้างหม่นแสง ถ้าย้อนกลับไปได้ขอเลือกนอนเล่นในรังอุ่น ซุกกายใต้ปีกพี่น้อง และคอยฟังเสียงมารดาร้องเพลงในยามเช้าดีกว่า

ภาพความอ้างว้างในสถานที่แปลกตากัดกร่อนจิตใจสัตว์ตัวเล็ก ยิ่งกวาดตามองรอบกายเห็นยักษ์ใหญ่สองข่าม้าพื้นสะเทือนไปมา แต่หาได้สนใจจะช่วยชีวิตมันไม่ ยิ่งทวีความตระหนกและหวาดกลัว นынั๋นตาใสบัวไหวด้วยความสะพรึงสุดขีด

‘ข้าคงตายอย่างโดดเดี่ยวในที่แห่งนี้ ข้าควรเชื่อคำแม่ว่าปีกข้ายังไม่แข็งแรงพอจะเล่นลม คิดถึงรังอุ่นเหลือเกิน แม่จะรู้หรือไม่ว่าข้าต้องมาตายอย่างอ้างว้างในกำแพงหิน’ นกน้อยครวญคร่ำในใจ

ยามนี้ร่างเล็กนั้นงันหมดเรี่ยวแรง ไร้ซึ่งกำลังแม้แต่จะหายใจ ปุยขนพองขึ้นยวบลงตามจังหวะหัวใจที่เนิบช้า ผิดกับก่อนหน้านี้ลิบลับ ชั่วพริบตานั้นวิหคตัวน้อยก็ล้มพับได้ถึงความอบอุ่นบางอย่าง กลืนคาบคายเลือดร้อนชานผ่านคอลงสู่ภายใน การหายใจเริ่มคล่องขึ้น หัวใจดวงน้อยทวีแรงบีบรัดขึ้นจากเลือดร้อนที่สูบฉีด ภาพที่พราเลือนจากнынั๋นตาหม่นเริ่มสาดประกายจนชัดเจน

“เด็กหญิงนี่นา เจ้าช่วยข้าไว้หรือ” นกน้อยถามขึ้น แต่อีกฝ่ายหาได้เข้าใจ

ภาษาที่ไม่

“เจ้านกน้อย เจ้าหายดีแล้วก็อย่าชุกชน รีบกลับไปหาครอบครัวของเจ้าเถิด” เสียงใสเรไร่าเอ่ยขึ้น ใบหน้านวลอิม แก้มเป่งปลั่ง ดวงตาฉายแววเมตตาอย่างเด่นชัด ภาพเด็กหญิงตัวเล็กยืมหวานสะท้อนเข้าสู่ชั้นตาลัสต์ตัวน้อยจนยากจะลืมเลือน

“ขอบคุณ” เสียงนกกระชิบก่อนออกแรงสยายปีกเล็ก โบกยบินหวัดเฉยบินอำลาแล้วลับหายไป

ร่างเล็กเบื้องล่างแหงนหน้าทอดสายตามองบนฟ้าสีครามที่ประดับด้วยปุยขาวละมุนละไม ดูนกที่ตนช่วยชีวิตไว้ค่อยๆ บินถลาอย่างอิสระก็อดนึกยืมไม่ได้ หัวใจของนางพองโต ที่วันนี้ได้ช่วยอีกหนึ่งชีวิต แต่นางหาว่าไม่ว่าบิดาเห็นการกระทำที่เขาคเคยห้ามไว้หมดแล้ว

ร่างหนาของบุรุษวัยกลางคนเดินเข้ามาประชิดลูกรัก พร้อมเอ่ยตำหนิด้วยเสียงทุ้มในความประมาทของนาง “พุลวงน พ่อบอกแล้วให้หรือไม่ว่าห้ามช่วยชีวิตสัตว์อีก ไยเจ้าถึงแสรังลืมไม่ใส่ใจคำพ่อ”

ร่างสูงทุดตลงข้างๆ ร่างเล็ก สองแขนโอบกอดบุตรสาวอย่างทะนุถนอม หากให้คนอื่นล่วงรู้ว่าโลกหิตในร่างของบุตรสาวตนช่วยรักษาโรคได้ ชีวิตของนางจะปลอดภัยอีกหรือ นั่นทำให้เขาเป็นกังวลยิ่งนัก

“แต่ท่านพ่อ...” คิ้วเรียวเล็กขึ้นอย่างข้งใจ

“ไม่มีแต่ เจ้ารีบปากพ่อแล้ว หรือว่าเจ้าไม่รักพ่อจึงแก้งกลับคำ” ใบหน้าบิดาฉายแววอาดูร สร้างความรู้สึกผิดให้บุตรสาวตัวน้อยสำนึกในความห่วงใยของผู้เป็นบิดา ถ้อยคำอื่นๆ ของร่างเล็กจึงถูกกลืนหายไป ได้แต่ก้มหน้าสลด ก่อนผงกศีรษะขึ้นลงยอมรับความผิดเพื่อให้บิดาสบายใจ

“ดีมากลูกพ่อ จำไว้ว่าชีวิตของเจ้าอาจเป็นอันตราย ถ้ามีผู้ใดล่วงรู้”

“ข้าทราบแล้วท่านพ่อ” เสียงเล็กตอบรับขณะนางเดินตามบิดา ก่อนทิงกายลงนั่งในศาลาริมสระน้ำ ยามนั้นเองบ่าวรับใช้พลันเดินเข้ามาหาพร้อมกระดาดในมือหนึ่งแผ่น

“สารจากในวังขอรับ” หมิ่นป้ายเนารับสารก่อนโบกมือซ้ำๆ ไล่บ่าวรับใช้
ควักจดจำหมวดแน้นยามอ่านข้อความ ทำให้หมิ่นฟูหลวนซึ่งมองบิตาอยู่อด
สงสัยไม่ได้

‘แค่บอกว่ามาจากในวัง ทุกครั้งสีหน้าท่านพ่อก็ดูเคร่งเครียดกว่ายาม
ปกติ แต่สารฉบับนี้ทำให้ท่านพ่อถึงกับเหงื่อตก เป็นข้อความใดกัน’ ร่างเล็กมิ
อาจเก็บความเคลือบแคลงได้ ลอบชำเลื่องมองก่อนผลออูทานด้วยความตกใจ

“องค์รัชทายาทเป็นโรคประหลาดหรือเจ้าคะ” นัยน์ตากลมใสเบิกโต ลืม
สิ้นในคำสอนให้สำรวมกาย วาจา และใจ ดังที่สตรีพึงกระทำ

“เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเด็กเช่นเจ้า” ร่างใหญ่รีบฉีกกระดาษแผ่นนั้น แอบ
นึกฉุนเฉียวในใจ นางซุกซนและตื้นตุมเช่นนี้ ผู้เป็นบิดาอย่างเขาจะไม่ห่วงใย
เป็นพิเศษได้เช่นไร

“ไม่เกี่ยวได้เช่นไรเจ้าคะ ในเมื่อเลือด...” เสียงใสดังขึ้นก่อนหายไปด้วย
ฝ่ามืออุ่นของผู้เป็นบิดาซึ่งรีบสกัดคำพูดที่เหลือไม่ให้หลุดจากปากเพราะความ
ซื่อของเด็กน้อย นางพยักหน้าส่งสัญญาณว่าเข้าใจ ก่อนมือกว้างจะละจาก
ริมฝีปากเล็ก

“ในวังหลวงมีผู้คนที่แฝงตัวในเงามืด อยากแย่งชิงบัลลังก์จากองค์
รัชทายาทมากมายนัก หากเจ้าเผยความสามารถให้ผู้ใดล่วงรู้ พ่อเกรงว่าเรื่อง
ร้ายจะตามมา เจ้าคือทายาทตระกูลหมิ่นอันเก่าแก่ สตรีที่ถือกำเนิดในหุกรอบ
ห้าร้อยปี สายเลือดศักดิ์สิทธิ์ตั้งแต่บรรพกาลไหลเวียนในกายเจ้า

“ในวัยสิบห้า เจ้าจะได้รับพรพิเศษ ‘ลาแห่งอนาคต’ อำนาจที่จะไม่มี
ผู้ใดกล้ำกลบหลุดตระกูลหมิ่น ทุกคนจะต้องก้มศีรษะคำนับ ขอให้เจ้าทำนาย
ดวงชะตา แต่สิ่งที่บรรพบุรุษไม่เคยเล่าคือความสามารถพิเศษที่ปรากฏกับเจ้า
ยามนี้ พ่อเลยไม่อาจประมาทเลินเล่อได้ เจ้าเองก็เช่นกัน ห้ามเผยให้ผู้ใด
ล่วงรู้” เสียงทุ้มเล่าเรื่องราวก่อนกำชับอย่างหนักแน่น

“ลูกเข้าใจแล้วเจ้าคะท่านพ่อ” บุตรสาวตอบรับพลางมองหยกเขียวสลัก
อักษร ‘หมิ่น’ หยกที่ลืบทอดแก่ผู้นำตระกูลทุกรุ่น บิดาของนางมักแขวนไว้ติด

กายเสมอ เด็กหญิงพอเข้าใจในภาระของบิดาที่ต้องรับผิดชอบต่อหน้าที่อันหนักอึ้ง

ร่างเล็กโผล่เข้ากอดเอวหนา ซุกหน้ากับอกอุ่น ‘จะมีผู้ใดหวังดีกับข้าในยามที่ไร้มารดาเช่นนี้ คงมีเพียงท่านพ่อเท่านั้น’ หมิ่นฟูหลวนตระหนัก ทว่าดวงจิตอันโอบอ้อมที่ตราตรึงมาจากชาติภพก่อนก็ยากจะละทิ้ง

ภายในกำแพงตระกูลหมิ่นแสนอบอุ่นและกรุ่นด้วยบรรยากาศแห่งความรัก ผิดกับอีกฟากภายในกำแพงอันสูงตระหง่าน... เขตวังหลวง

คำคืนจันทร์เพ็ญที่นายรัศมีเหลือองवलสาตเจ้าสองกระบี่ร่างบุรุษ

เยาว์วัย ให้คำสาปจากเกล็ดมังกรยิ่งแสดงฤทธาานุภาพ แม้พรจากเจ้าแม่หนึ่วก็มีอาจลดทอนความเจ็บปวด เกล็ดสีเขียวแข็งกล้ำค่อยๆ ผุดออกมาจากเนื้อมนุษย์แล้วหลุดร่วงเพื่อผลัดเกล็ดใหม่ ทิมแทงกายขาวจนอาบท่วมด้วยโลหิตแดงฉาน

เด็กชายวัยกำลังโตขบกัดผ้าสีฟ้าหม่นหมายสะกดกลั่นเสียงร้อง มีอาจแสดงความอ่อนแอให้ผู้อื่นสงสัย ตลอดจนบิ๊กว่าจิ้นเค่อแฝงเร้นกายครึ่งซีกในร่มผ้าอย่างมิดชิด และมีหน้าากเกลือกอันเย็นเฉียบ ไม่ให้ผู้ใดสบหรือแตะกายมังกรต้องห้าม ทุกคืนจันทร์เพ็ญความเจ็บปวดจะมาเยือนจนเขาแทบไม่ยอมมีชีวิต

‘หากบ้านนี้ได้แบกภาระบ้านเมืองตามที่เสด็จพ่อซึ่งเป็นฮ่องเต้แห่งแคว้นซินหมายมั่นไว้ ข้าคงเลือกจบชีวิตที่ทุกซท่นในแม่น้ำหรือบ่อกกลางวังหลวงไปนานแล้ว’

กว่าจิ้นเค่อก็นึกย้อนมากกว่าวันละร้อยครั้ง ทว่าเขามีอาจเลือกหนทางชีวิตของตัวเองได้ จึงจำใจฝืนกล้ำกลืนความทรมานเพียงลำพัง ทุกครั้งที่เกล็ดหนาหลุดร่วงและงอกใหม่ หัวใจครึ่งดวงที่เป็นมนุษย์จึงค่อยๆ ตายด้านไปทีละนิด

โลหิตหลังนองเท่าจำนวนเกล็ดมังกรตามร่างกาย แต่ความทรมานทรมาน

ที่สะกดกลั่นทวีกว่าหลายเท่านัก เด็กชายหอบหายใจถี่ เม็ดเหงื่อไสปะปนกับ
หยาดน้ำสีแดง นัยน์ตาสีดำลุ่มลึกทอดมองเกล็ดสีเขียวไหม้บนผิวหนัง ก่อน
ทิ้งร่างลงบนเตียงอย่างไร้เรี่ยวแรง

‘อยากให้ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย อยากจบความทรมานเช่นนี้เสียที’ บุตร
แห่งโอรัสสวรรค์ลอบคิดอีกครั้ง ก่อนหมดสติท่ามกลางกองเลือดภายใน
ห้องนอนอันแว้งว่าง

สอง

ห้าปีต่อมา

เมืองหลวงพลุกพล่านด้วยพ่อค้าแม่ค้ามากหน้า ผู้คนจำนวนมาก หลังไหลเทร็ดเตร่ตามทางลาดหินที่ทอดยาว สองข้างทางคือร้านค้าใหญ่ๆ และร้านค้าเล็กๆที่วางแผงชั่วคราว ขายสินค้าสารพัดอย่าง อาชาตัวใหญ่ลากรถม้า เคลื่อนผ่านฝูงชนอย่างเนืองแน่น บ้านหน้าต่างรถม้าเปิดกว้างเพื่อให้คนที่แต่งกายในรถม้าได้ชื่นชมทิวทัศน์ของตลาดในยามเช้าอย่างเต็มที่

เรือนผมดำเงาสวยสยายลู่ส่ายลมที่ปะทะตามการเคลื่อนไหว ฉายให้เห็นใบหน้าผุดผ่องเป็นยองใยยิ้มรับบรรยากาศอันชื่นมื่น คิ้วดำดำเรียงเส้นโค้งราวกับเสี้ยวเดือน เว้นระยะแต่งแต้มดอกไม้สีแดงดอกเล็กอันน่าพิสมัย กลางหน้าผาก ดวงตานางกลมใสทอประกายพราวระยิบ ประดับด้วยขนตาหนางอน จมูกเรียวโค้งเป็นสันปลายหยดน้ำยิ่งขับให้ใบหน้าแสนจิ้มลิ้ม ริมฝีปากหยักโค้งบางได้รูปดูจกัณศรักับกับลำคอระหงขาวเนียนเปล่งปลั่งดั่งจันทร์ฉาย บุรุษผู้ใดพบเห็นย่อมต้องตาต้องใจ

“คุณหนูเจ้าคะ อย่ายืนหน้าออกไปเช่นนั้นสิเจ้าคะ ผู้ใดเห็นจะว่ามิงาม” อุเชิน สาวใช้คนสนิทเอ่ยห้าม หากนางตามใจทุกอย่างมีหวังโดนนายท่านหมิ่น

ดู หว่าเอาแต่ตามใจจนคุณหนูวางตัวไม่เหมาะสมอีกแน่

หมิ่นฟูหลวนเอี้ยวคอค หรีตาชำเลื่องมอสงสาวใช้อย่างขัดเคือง “ท่านพ่อ คงสั่งกำชับอุเชินผู้ไม่เคยโต้แย้งเป็นแน่ นางถึงได้กล้าขัดใจนายอย่างข้าเช่นนี้ แต่เอาเถอะ ยอมให้นางบ้าง เพราะมีแต่นางที่สนิทสนมเป็นเหมือนพี่สาวผู้ใจดี และห่วงใยทุกเรื่อง” ร่างบางคิดก่อนพยักหน้าทำที่เป็นเชื้อฟิง

“เจ้านี่นะ... นับวันยิ่งเหมือนท่านพ่อขึ้นทุกวัน ชีบ่น!” เจ้าของเสียงเล็ก พุดเห็บ ก่อนห่อไหล่อย่างหมดสนุก

ยามนั้นเอง ภายนอกหน้าต่างพลันปรากฏร่างสตรีชราอนแน่หนึ่ง พร้อมเสียงตะโกนจากเด็กน้อย “ช่วยด้วย! ช่วยท่านย่าข้าด้วย!”

หมิ่นฟูหลวนพลันตื่นตระหนก รีบแผดเสียงก้องออกคำสั่งให้หยุด รถม้า สร้างความเคลือบแคลงให้สาวใช้ข้างกายเป็นยิ่งนัก

“คุณหนู สิ่งหยุดรถม้าด้วยเหตุใดเจ้าคะ”

“อุเชิน เมื่อครู่ข้าเห็นหญิงแก่นางหนึ่งหมดสติอยู่บนพื้น หลานสาวก็ ตะโกนเรียกขอความช่วยเหลือ อุเชิน เราไปดูกันหน่อยเถิด” ดวงตาใสเบิก กว้าง หัวใจเต้นรัว ดวงจิตอันโอบอ้อมทำให้มีอาจทนอยู่เฉยได้

“แล้วคุณหนูจะไปทำอันใดเจ้าคะ คุณหนูมิใช่หมอ” นางย้อน ทว่าผู้เป็น คุณหนูรีบตอบโต้

“เจ้าก็รู้ความลับของข้า” สายตามุ่งมั่นจ้องมองสาวใช้ที่สัปตอายุ

ใช่ นางรู้ รู้มาตั้งหลายปีแล้ว และก็เป็นนางนี้แหละที่ช่วยกลบเกลื่อน เรื่องที่คุณหนูแอบช่วยเหลือเหล่าสรรพสัตว์ที่บาดเจ็บ จนบางครั้งก็แอบช่วย คนงานที่เจ็บป่วยให้หาย โดยมีนางเป็นหนังหน้าไฟ กระทำการแทนแบบลับๆ จนรอดพ้นสายตานายท่านหมิ่นและผู้คนในจวนมาได้

“เจ้าคะ ได้เจ้าคะ คุณหนูนะคุณหนู หาเรื่องให้ว่าถูกโบยอีกแล้ว” เสียง เล็กบ่นอุบิบแต่ก็ยอมทำตาม ด้วยนางรักและเข้าใจหัวอกคุณหนูว่าแสนใจดี เพียงใด

รถม้าขับย้อนมาทางเก่า ก่อนจะชะลอความเร็วและจอดนิ่งสนิท

ข้างฝูงชนที่ยืนมุงล้อมสตรีชรา ร่างบางเยื้องย่างลงจากรถม้า แล้วเดินเข้าไป
กลางกลุ่มคน สองขาพ่อนแรง นางทิ้งตัวลงนั่งยองๆ ข้างกายผู้หมดสติ เด็ก
น้อยน้ำตาท่วม ยกมือขึ้นวิงวอนอ่อนขอให้ช่วยชีวิตยา ซึ่งเป็นญาติเพียงผู้เดียว
ที่เหลืออยู่

หมื่นพุลวงกลอกตา คิดพะวงลั้งเล เกรงสายตาจากคนหมู่มากกว่าจะ
รู้ความลับที่ซ่อนเร้น แต่นางมีอาจทนอยู่เฉยได้ จะให้เมินหนีชีวิตคนได้เช่นไร
ยิ่งรู้ว่าตนช่วยได้ก็ยิ่งไม่อาจเพิกเฉยต่อคำร้องขอ

‘อย่างน้อยถ้าข้าทำด้วยความระมัดระวังสักนิด ไม่ให้ผู้ใดจับได้ คงไม่
เป็นไร’ ร่างบางซึ้งน้ำหนักทั้งเหตุและผล ก่อนตัดสินใจคว่าถุงผ้าปักลายเกอจื่อ²
สีขาวบริสุทธิ์ ลอบเอานิ้วเรียวเข้าไปทิ่มกับปลายเข็มทองที่ซ่อนอยู่ในถุงนั้นจน
เลือดสีแดงบริสุทธิ์ซึมออกมา

ร่างเล็กเอี้ยวตัว ก้มลงประชิดร่างที่นอนนิ่งอยู่บนพื้น ทำที่เป็นตรว
อาการหมายช่วยเหลือ แต่ที่จริงกลับกระทำการในมุมลับ อาศัยช่วงที่ไม่มีผู้ใด
เห็นหยดเลือดลงในปากของสตรีชราที่เผยอยู่

ลำคอแห้งผากร้อนฉ่ำขึ้นในฉับพลัน เพียงไม่นานร่างหญิงสูงวัยพลัน
ได้สติ

สายตาพรวามเริ่มฉายภาพเบื้องหน้า เป็นสตรีตรงตามราวกับเทพธิดา
ก่อนตระหนักได้ว่าเมื่อครู่คล้ายได้รศควเลือดที่ไหลผ่านลำคอ ซ่างประหลาด
ยิ่ง เมื่อเรียวแรงที่อ่อนล้าและลมหายใจที่หอบเหนื่อยจนเกือบดับสูญ กลับถูก
เรียกคืนให้หายใจคล่อง มีกำลังวังชาประหนึ่งได้ชีวิตใหม่

สตรีเฒ่าผู้ผ่านประสบการณ์มาไม่น้อยลอบสังเกตนิ้วเรียวของหญิงสาว
ที่เข้ามาช่วยเหลือตน จึงเห็นรอยแดงของโลหิตที่แห้งติดเล็กน้อย สร้างความ
เคลือบไว้ให้นึกย้อนถึงรศควในลำคอดังยวพิเศษที่เรียกชีพกลับมา นางคิดเช่น
นั้นแล้วกล่าวพลางก้มศีรษะโดยไม่ลั้งเล

² คือนกพิราบ

“ขอบคุณคุณหนู ข้าหายดีแล้ว ขอขอบคุณที่สละโลหิตเพื่อช่วยชีวิตข้า หากไม่ได้โลหิตจากคุณหนู ข้าคงสิ้นลมบนถนนสายนี้” เสียงสั่นร่ำคำขอบคุณ ร่างซราสะเทือนด้วยแรงสะอื้น ปลาทบปลื้มใจที่มีสตรีใจดีมีเมตตา มาช่วยเหลือ ทำให้หลานสาวตัวเล็กก้มคำนับพร้อมเอ่ยขอบคุณตาม

คำกล่าวของหญิงสูงวัยทำให้หมื่นฟูหลวนตกใจ ก่อนยิ้มเจื่อนให้สอง ยาหลาน พลงเอ่ยปฏิเสธเป็นพัลวัน ก่อนสำนึกได้ว่าสายตากลุ่มคนที่รายล้อม ยามนี้จ้องมองด้วยความสนใจ และเริ่มซุบซิบกันแข็งเซ่

“ข้าไม่ได้ทำอะไรใด ท่านอย่าคงหายด้วยเทพคุ้มครอง ชะ...ข้าต้องขอตัว ก่อน เพราะยังมีสิ่งที่ต้องไปทำ” เสียงเล็กเอ่ยอ้อลา นางหมายปลีกตัวจาก เหตุการณ์ที่เกินจะควบคุม ทว่าสตรีชราผู้แสนซื่อยังคงตั้งต้นเอ่ยถึงบุญคุณ อย่างจริงจัง

“เมื่อครู่คุณหนูใช้เลือดตัวเองหยดใส่ปากข้า จากนั้นข้าก็อาการดีขึ้น หายสนิทเช่นนี้ แล้วไยคุณหนูถึงบอกว่าไม่ได้ช่วย ข้าต้องขอบคุณคุณหนูนะ ถูกแล้ว”

ปลายนิ้วยับย่นชี้ตรงไปยังมือบางของหมื่นฟูหลวน นางตระหนกจน ต้องรีบชักมือซ่อนอย่างลึบตัว ใบหน้าหวานตื่นตกใจ นี่เป็นครั้งแรกที่ถูกเปิดเผยเช่นนั้น ร่างเล็กนิ่งเพื่อตั้งสติชั่วคราว ชมใจก่อนเอ่ยตอบอย่างสุชุม

“เมื่อครู่ท่านอย่าหมดสติ เลยเข้าใจผิด” นางเอ่ยปฏิเสธ ก่อนส่งสายตา ให้สาวใช้ผู้รู้ใจช่วยลำทับ

“ท่านอย่าคงชรามากแล้ว คุณหนูข้ามิได้ทำอะไรใดเช่นที่ท่านกล่าว เอาละ ในเมื่อท่านหายดีแล้ว คุณหนูข้าคงต้องขอตัว พวกเจ้าที่ยืนมุงก็แยกย้ายได้แล้วกระมัง”

อุเชินรีบแก้สถานการณ์ตามคำสั่งทางสายตาของหมื่นฟูหลวน ทำตาใส เอ่ยไปปิดคำโตเพื่อช่วยคุณหนูกลบเกลื่อนเหมือนเคย มือเล็กของสาวใช้รีบ พยุงร่างเจ้านายหมายจะพาไปขึ้นรถม้า ไม่ทึ่งโอกาสให้กลุ่มชาวบ้านได้เฝ้าถาม ใดๆ ต่ออีก

“พวกเจ้าเห็นเหตุการณ์หรือไม่” บุรุษหนวดเครายาวเปล่งเสียงขึ้น ชวนให้คนอื่นเจรจา

“ข้าไม่แน่ใจ แต่พอนางก้มลงดูยายเฒ่าผู้นี้ ไม่นานยายเฒ่าก็ฟื้น” อีกเสียงช่วยวิเคราะห์เหตุการณ์ หมายคลายความสงสัยในเรื่องราวปาฏิหาริย์ ก่อนสตรีชาวผู้ได้รับการช่วยชีวิตจะพูดพร่ำสรรเสริญในความดีของคุณหนูเมื่อครู่อีกครั้ง

“ปาฏิหาริย์! เมื่อครู่ข้าลืมนรลือจริง ๆ มันร้อนผ่าวจนทำให้ข้ากลับมา มีกำลังอีกครั้ง” เสียงเฒ่าบ่นบอกราย แต่แฝงด้วยความตื่นใจชวนให้ผู้คนที่เดินตาม ยามนี้ความคิดชาวบ้านถูกชักจูงไปในทางเดียวกัน ต่างหันไปเฝ้าถามถึงชื่อเสียงเรียงนามของสตรีโง่เขลาคนเมื่อครู่อย่างจริงจัง

ด้านหมื่นฟูหลวนใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ หวาดเกรงว่าความลับจะรั่วไหล คิดว่าทำอย่างรอบคอบแล้ว แต่มาเสียท่าเมื่อยายเฒ่าผู้ตื่นตื่นใจยกยอปอปั้นตนที่ช่วยชีวิตจนเกิดเรื่อง

ร่างเล็กเปลาสมออกจากปาก โลงใจที่หนีออกมาได้ทัน แต่พวกนางลืมนรลือสนท้าวรถม้าคันที่นางนั่งมานั้นมีอักษร ‘หมื่น’ สลักตรงบานหน้าต่าง

รถม้าเคลื่อนผ่านไปยังจุดหมายที่แท้จริงของการเดินทางออกจากจวน
ในวันนี้ของสตรีทั้งสองผู้อ่อนต่อโลก เบื้องหน้าคือวัดหลวงกัง วัดหลวงที่ขึ้นชื่อว่าศักดิ์สิทธิ์เป็นอันดับหนึ่งของเมืองหลวง แม้จะมาทุกปีเมื่อครบรอบวันเกิด แต่ปีนี้นางมาเร็วไปหนึ่งวัน

ด้วยบิดากำชับว่าเมื่อใดที่ย่างเข้าวัยสิบห้า ในวันครบรอบของปีนั้น นางจะต้องเดินทางไปทำพิธีกราบไหว้บรรพชนในสุสานบนยอดเขาหวางซาง พื้นที่ที่ตระกูลหมื่นครอบครองมาแต่ดั้งเดิม ทว่ามิอาจเพิกเฉยต่อสิ่งที่นับถือ วันนี้ นางจึงตั้งใจมาสักการะขอพรด้วยความศรัทธา

“อูเฮิน ไยวันนี้วัดที่ควรสงบกัลป์นายนัก” เจ้านายเปรยถามพร้อมความสงสัยที่ฉายเต็มใบหน้า

สาวใช้รีบเอื้อมสองมือเล็กไปจับผ้าขาวคลุมใบหน้าครึ่งล่างของคุณหนูด้วยความทะนุถนอม หมายมิให้บุรุษใดต้องตาจนมาลวงเกิน ด้วยเมื่อครุ่นนางเองก็สะเพร่าในการดูแลคุณหนู จนเกือบทำให้ความลับของคุณหนูถูกเปิดโปง ยิ่งนึกย้อนก็ยิ่งเกรงว่าผู้คนที่อยู่ในสถานการณ์นั้นจะจำใบหน้าคุณหนูของตนได้ อย่างไรก็ตามนี้ต้องระวังไว้ก่อนดีกว่า

“บ่าวจะลองถามหลวงจีนตรงโน้นให้เจ้าค่ะ” ปลายนิ้วเรียขี้ไปไกลๆ แต่หมิ่นพู่หลวนกลับเอ่ยยั้งไว้เสียก่อน

“ช่างเถอะ! รีบไปไหว้พระกัน” ลิ่นเสียงบอกของนาง ก็มีกลุ่มบุรุษแปลกหน้าปรากฏขึ้น ร่างกำยำหลายคนแห่แหนมาล้อมพื้นที่ จับกุมสองสตรีที่อยู่ดีๆ ก็กล้าเข้ามาวุ่นวาย

“บังอาจนักที่กล้าบุกรุกเขตหวงห้าม” เสียงใหญ่ของผู้อยู่เบื้องหลังบ่งชัดว่าเป็นหัวหน้า

สตรีทั้งสองพลันตระหนก เพียงแค่มารู้ว่าพระตามปกติ ใยต้องเข้ามากุมตัวเช่นนี้ ความกลัวมีอาจยับยั้งความเคลือบแคลง หมิ่นพู่หลวนจึงอดเปิดปากถามไม่ได้

“พวกเจ้าถือดีเช่นไร วัดเป็นสถานที่ให้ชาวบ้านมากราบไหว้อยู่แล้วมิใช่หรือ เหตุใดถึงถามคล้ายเป็นเขตหวงห้าม” นางเอ่ยเสียงแข็ง นางมีลิทรีมาไหว้พระเช่นคนทั่วไป บุรุษเหล่านี้ถืออำนาจใดมาสั่งห้าม

ร่างสูงของผู้เป็นหัวหน้าก้าวเท้าขยับเข้าไปใกล้ นึกคุณในคำสตรีที่แสนบังอาจย้อนถาม “เจ้าไม่รู้หรือว่าแท้จริงเฝ้า ฟรุ้งนี่คือวันครบรอบวันประสูติขององค์รัชทายาท ทางเราได้ติดประกาศสั่งห้ามราษฎรทั่วไปเข้าวัดหลวงทั้งเป็นเวลาสามวัน พวกเจ้าบังอาจเข้ามาในวันต้องห้ามก็ถือว่ามีความผิด” เสียงใหญ่เอ่ยข่มขวัญ สร้างความตระหนกแก่หมิ่นพู่หลวนกับอูเชินไม่น้อย

ดวงตาใสที่เคยสุกสกาพรันพรังหันไปสบตากัน ก่อนสาวใช้จะทำหน้าหมอง “บ่าวสะเพร่าอีกแล้วเจ้าค่ะ มิได้ติดตามข่าวจนละเลยคำสั่งห้ามจากทางการ” อูเชินเอ่ยอย่างสำนึกผิด ก้มศีรษะให้กลุ่มบุรุษที่คาดว่าจะเป็นคน

ของทางการ

หมิ่นฟูหลวนมองสาวใช้พลันถอนหายใจ ไม่ใช่ความผิดอุซินผู้เดียวหรอก ต้องโทษตัวนางด้วยเช่นกัน เพราะอุซินต้องคอยปรนนิบัติข้างกายนางไม่ห่าง ดังนั้นจะเอาเวลาใดไปสืบเรื่องนอกจวน คิดได้เช่นนั้นผู้เป็นนายพลันขมใจสะกดกลืนความตระหนก เอ่ยเจรจาอย่างสุขุม

“เช่นนั้นพวกท่านคงเป็นคนของทางการ ข้ากับสาวใช้ต้องขอภัยที่เข้ามาลุ่มสี่ยุ่มห้า ไม่ติดตามข่าวทางการจนเกิดเรื่อง แต่พวกข้าเพิ่งมา มิหนำซ้ำยังหยุดอยู่แค่ลานหน้าวัด มิได้ตั้งใจจะทำการใดที่แสดงถึงเจตนาร้าย ดังนั้นขอวอนท่านโปรดปล่อยพวกข้าไปสักครั้งเถิด” เสียงหวานเจ๋อยแจ้วแสดงเจตนาโปร่งใส ขอความเห็นใจจากกลุ่มทหารนอกเครื่องแบบ

“ข้าเองก็เห็นใจ แต่มีอาจตัดสินใจได้ กฎก็ต้องเป็นกฎ เอาเช่นนี้... ตามเข้ามา มีผู้หนึ่งที่ตัดสินใจว่าจะลงโทษหรือปล่อยตัวพวกเจ้า” เสียงเข้มลดความเหยือกเหย้อย่างหวังดี เพื่อเปิดโอกาสที่พวกนางจะไม่ถูกลงโทษโดยดี ในข้อหาฝ่าฝืนคำสั่งเข้ามาในเขตหวงห้าม แม้จะไม่ได้ตั้งใจก็ตาม

หมิ่นฟูหลวนสงบนิ่ง พยักหน้าตามคำทหา ว่าในใจตื่นตูมเสียจนอยากจจะวิ่งหนีเสียให้รู้แล้วรื้อด หากคำตัดสินออกมาว่าให้ลงโทษ พวกนางคงหนีไม่พ้นต้องเจ็บกายเป็นแน่ ทว่าอีกใจก็กังวล เมื่อตรองดูสถานการณ์ สตรีบอบบางสองคนมีหรือจะหนีรอดจากกลุ่มบุรุษจรรจ์เหล่านี้โดยไม่บาดเจ็บได้

ร่างบางเป่าลมออกมาเบาๆ ลดความกลัวในใจ เอื้อมมือนุ่มไปกำมือสาวใช้ที่เดินเคียงคู่ ทำเอาอุซินรู้ในทันทีว่าแท้จริงคุณหนูแสรังทำเป็นไม่กลัว ทว่ามีอาจปิดนางได้ ด้วยสัมผัสนี้บ่งบอกว่ามือคุณหนูสั้นมิใช่น้อย

สองร่างเล็กถูกพามายังห้องที่ปิดมิดชิด ภายในม่านสีหม่นห้อยระย้าบังแสงอาทิตย์มิให้ส่องเข้ามาเกินที่เจ้าของห้องต้องการ หมิ่นฟูหลวนใจหนึ่งก็กลัว แต่อีกใจก็อดกลืนความใคร่รู้ไว้ไม่ได้ ว่าเจ้าของห้องผู้มีอำนาจนี้คือผู้ใดกัน ถึงขนาดครอบครองห้องส่วนตัวในวัดใหญ่เช่นนี้ได้

“หรือจะเป็นองค์รัชทายาท?”

นางลองคิดเล่นๆ ทว่าทำให้ตกใจได้ไม่น้อย ด้วยวิเคราะห์แล้วว่าคงจะมีแต่ผู้สูงศักดิ์เท่านั้นที่กล้าเบ่งอำนาจ แล้วความที่ฟังก่อนหน้าว่าองค์รัชทายาทจะเสด็จ เช่นนั้นคงจะเป็นผู้ใดไปมิได้ ยิ่งคิดนางก็ยิ่งฟุ้งซ่าน ดวงตาใสแผ่ความหวาดหวั่นพลันลอบมองร่างบุรุษที่ยืนตระหง่าน เอาสองแขนกำยาโพ่หลังอย่างองอาจ

เมื่อคำรายงานถูกกล่าวจนจบ ร่างสูงในชุดวิจิตรก็พลันเอี้ยวตัวกลับ สิ่งแรกที่ต้องตาสตรีใสชื่อคือหน้ากากเหล็กครึ่งซีกที่คล้ายใบหน้าปีศาจ และถุงมือคลุมนิ้วที่ซึ่มยังร่างนาง ก่อนเสียงกังวานหนักจะลั่นถามถึงที่มาอันหาญกล้าขัดคำสั่งของทางการ

“จงอธิบายมา ว่าเหตุใดถึงอุกอาจบุกรุกทั้งที่ข้าสั่งห้าม” เสียงทุ้มแสดงอำนาจเอ่ยขึ้น

หญิงสาวทั้งสองคนพลันชนลูกเกี้ยวทันที ยิ่งจ้องมองนัยน์ตาสีนิลดำลึกก็ยิ่งเหมือนหลุมดำทะมึนที่ลึกลงให้เย็นเยียบที่สันหลัง

“มะ...หม่อมฉันขอประทานอภัยเพคะ หม่อมฉันคือสาวใช้คนสนิทของคุณหนู คุณหนูผู้นี้คือคุณหนูหมื่น หม่อมฉันสะเพร่าเองที่ไม่ได้สืบความให้แน่ชัด ไม่รู้ว่าองค์รัชทายาทจะเสด็จ และยังไม่ทราบว่าการได้สั่งห้ามทุกคนเข้ามาในวัดแห่งนี้ ด้วยนายท่านต้องไปปฏิบัติงาน ได้สั่งให้หม่อมฉันเป็นผู้รับผิดชอบติดตามคุณหนูมาไหว้พระเพื่อขอพรในก่อนวันครบรอบวันเกิดอายุสิบห้าปีในวันพรุ่งนี้ เป็นความผิดของหม่อมฉันเองเพคะ” สาวใช้เอ่ยขณะที่ร่างลั่นเทิ้ม น้ำเสียงตะกุกตะกักด้วยความอกสั่นขวัญแขวน

“วันเกิด? แล้วคุณหนูหมื่นที่เจ้าเอ่ย หมายถึงบุตรสาวของหมื่นป้ายเจาลีปู้ ที่มีตำแหน่งเสนาบดีกรมธรรมการใช่หรือไม่” เสียงทุ้มพ่นน้ำเสียงลง ย้อนถามด้วยความกลางแคลง

ดวงตาสีนิลจ้องมองร่างบางอันนำพิสมัยภายใต้ชุดสีขาวบริสุทธิ์ ใบหน้าขาวประหนึ่งหิมะในฤดูเหมันต์ที่เปิดเผยเพียงครึ่งบนนั้น เพียงพอให้เดาได้ว่านางคงเป็นสตรีที่งดงามไม่แพ้เหล่าสนมของพระบิดาเป็นแน่ เห็นแล้ว

กั๋วจิ้นเค่อก็อดลอบคิดถึงสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงมิได้ ยิ่งมองก็ยิ่งเหมือน มีแรงดึงดูดให้เขาอยากรู้จักนาง ทั้งที่ไม่เคยเกิดความรู้สึกเช่นนี้กับสตรีใด มาก่อน

หม่ากงกง ชั้นที่คนสนิทขององค์รัชทายาทก็ฉลาดเป็นกรด เพียงแวบเดียวก็มองออกว่าเจ้านายของตนคล้ายพึงพอใจแม่นางตระกูลหมื่นผู้นี้ มุมปากบางกระตุกยิ้ม ด้วยคิดว่านี่คือบุพเพสันนิวาสแท้ๆ เป็นวาสนาที่ชักนำชายหญิงคู่หนึ่งที่ครบรอบวันเกิดในวันเดียวกันมาพบเจออย่างบังเอิญ มิหนำซ้ำฐานะก็ช่างเหมาะสมที่จะครองคู่ ไม่แตกต่างหรือเหลื่อมล้ำกันจนน่าเกลียด

กงกงเข้มนึกย้อนถึงความกลัดกลุ้มพระทัยของฮ่องเต้ที่มีรับสั่งเป็นการส่วนพระองค์ ว่าทรงกังวลเรื่องคู่ครองของโอรสองค์นี้ยิ่งนัก หากองค์รัชทายาทเกิดต้องใจสตรีใดให้เขารีบส่งข่าว แม้จะเป็นเพียงนางกำนัล พระองค์ก็ทรงยินดี ด้วยนิสัยเย็บขริมุดตัน ทั้งยังมีโรคประหลาดที่แฝงในกาย ทำให้โอรสองค์นี้ไม่สนใจสตรี มุ่งมั่นแต่ฝึกยุทธ์และร่ำเรียนจนพิชิตวิสัยบุรุษในวัยครองเรือน ชาวดีเช่นนี้ไม่มีหรือที่กงกงมากเกินไปจะไม่กราบพูลเจ้าเหนือหัว

“เพคะ พຼ່ງนี้คือวันครบรอบวันเกิดของหม่อมฉัน ลีปู้ที่พระองค์ทรงถามคือบิดาของหม่อมฉันเพคะ” ร่างบางเริ่มคลายกังวล ในเมื่อเอย่ถามถึงนามบิดาคล้ายรู้จักสนิทสนม องค์รัชทายาทคงไม่กล้าบ่มบ่ามทำอันตรายบุตรสาวของขุนนางผู้จงรักภักดีเป็นแน่

บุรุษยศสูงตรองคำชั่วคราว ก่อนลั่นวาทาให้ปล่อยตัวหมื่นพุลวงกับอูเฮิน ไม่มีความกังวลใดหลงเหลือ ในเมื่อสตรีผู้นี้เป็นบุตรสาวของคนสนิทที่เขาเคารพนับถือ

“ปล่อยพวกนางไป” เสียงเข้มแผ่อำนาจเอ่ยขึ้น

นัยน์ตาลึกกลับทอดมองไปยังร่างสตรีตรงหน้าอีกครั้ง ก่อนตระหนกว่ากายครั้งคนครึ่งมังกรเช่นนี้ไม่เหมาะแก่การร่วมเรียงเคียงคู่กับสตรีใด หากพวกนางเห็นเกลียดต้องสาปที่ชวนสะพรั่ง พวกนางคงกริธร้องอย่างตื่นตระหนกแล้วเขาจะทนมองสีหน้าหวาดผวาก็้องรังเกียจร่างกายของเขาได้เช่นไร

หมิ่นฟูหลวนย่อกายอย่างนอนน้อมก่อนหมุนตัวเดินกลับ ตรงไปขึ้นรถม้าคันเดิม แม้จะรอดปลอดภัย แต่ระหว่างทางที่กลับจวน นางมีอาจะทิ้งภาพบุรุษสวมหน้ากากเหล็กเมื่อครู่ได้ เหตุใดใจนางถึงพะวง คล้ายนางและเขามีสายสัมพันธ์บางอย่างที่มีอาจะเห็นด้วยสายตา มีอาจอธิบายได้ด้วยหลักการใด

‘ภายใต้หน้ากากเหล็กที่แฝงความเย็นชา คงปิดบังโรคประหลาดที่เล่าลือไว้เป็นแน่’ หมิ่นฟูหลวนคิด หากบิดาไม่สั่งห้าม ด้วยเกรงภัยร้ายที่แฝงเร้นในวังหลวง นางคงกรีดเลือดในกายให้เขาดื่มไปแล้ว

“คุณหนูกลัตกลุ่มเรื่องใดเจ้าคะ ย่นก๊วจนชนกันขนาดนี้ ระวังจะเกะเกินวัยนะเจ้าคะ” อุเชินหยอกเย้า ปากบางฉีกยิ้มกว้าง หวังให้คุณหนูยิ้มออก แล้วลืมเรื่องทุกขใจไปเสีย

“ไม่มีอันใด ข้าแค่ตื่นตื่นที่พຽ່ງนี้ท่านพ่อจะกลับจวน” นายสาวแสวงเอ่ยกลบเกลื่อน พร้อมเปลี่ยนเรื่องสนทนาตลอดเส้นทางกระทั่งกลับถึงจวน

วันที่ที่ลงจากรถม้า พลันปรากฏร่างใหญ่อันเป็นที่รัก หมิ่นฟูหลวน หน้าชื่นตาบาน โผเข้าไปกอดบิดาอย่างลืมสำรวจการกระทำอีกเช่นเคย ยิ่งได้อยู่ใกล้ผู้ให้กำเนิดกายได้รู้เมฆาของเสาใหญ่ที่ค้ำจุน นางยิ่งรู้สึกอบอุ่นและเปี่ยมด้วยความรักละมุน จนลืมตัวว่าเริ่มเป็นสาวสะพຽ່ງ มีไข่เด็กดังแต่ก่อน

“ดูเจ้าเด็กคนนี้สิ ออดอ้อนมิเคยเปลี่ยน เป็นเช่นไร... ไปวัดมาได้พบองค์รัชทายาทแล้วสิ” ปากหยักหนาส่งยิ้มให้บุตรสาวยอดดวงใจ หากนางได้เป็นฝั่งเป็นฝากับบุรุษนิสัยดีงามเขาก็พอใจแล้ว ทว่านี่กลับต้องตอองค์รัชทายาทผู้เป็นว่าที่ช่องเตีในภายภาคหน้า หนูตกถึงข่าวสารพัดๆ หมิ่นป้ายเฉลบคิด

“ท่านพ่อรู้ข่าวไว้นักนะเจ้าคะ” ดวงตาใสเบิกโตบ่งบอกว่าประหลาดใจมิใช่น้อย ทว่าบิดาหาได้สนใจ หันไปสาดคำใส่อุเชินในทันที

“ฮึ! สาวใช้นางนี้ก็ช่างสะพຽ່ว่า ไม่สืบความให้ดี เห็นแต่รีบตามใจนายจนเสียคน ห่วงตาข้าแต่ไม่กี่วันก็เกือบทำให้คุณหนูของเจ้าต้องโทษเสียแล้ว” เจ้าของจวนเอ็ดอุเชินอย่างดุตัน ไร้แววเมตตาในดวงตาเช่นยามทอดมอง

บุตรสาวในอ้อมอก

หมื่นพุลวงไม่อาจนิ่งเฉย “ท่านพ่อก็กล่าวหนักไป อุเชนจะห้ามอันใด ลูกได้เจ้าคะ ท่านพ่อก็รู้ว่าลูกรักน้า คงได้นิสัยนี้จากท่านพ่อมาแน่” ร่างบางแก่งอ่อยหยอก คลายบรรยายากความตึงเครียด สาวใช้ที่ตัวลั่นด้วยเกรงกลัวบทลงโทษจึงเบาใจ

“เหม... เหม... เจ้าเด็กหัวใสแก่งว่าตัวเองหมายกระทบพ่อหรือ เอาเถิด เรื่องนี้ช่างก่อน วันนี้เจ้าได้เห็นองค์รัชทายาทใกล้ๆ แล้วเป็นเช่นไรบ้าง ต้องใจพระองค์หรือไม่”

บิดาถามเข้าประเด็น ทว่าใจความที่บุตรสาวเข้าใจ คล้ายจะจับคู่นางกับองค์รัชทายาทที่แสนเย็นชาผู้นั้น คิดแล้วหมื่นพุลวงก็อดตื่นตระหนกมิได้ จึงแก่งถาม

“ท่านพ่อหมายความว่าเช่นไรเจ้าคะ” โฉมงามทำหน้าที่

“วันนี้พ่อนำความเข้ากราบทูล ระหว่างนั้นมีม้าเร็วส่งข่าวมารายงาน ช่างได้เรื่ององค์รัชทายาทต้องใจสตรีตระกูลหมื่นที่บังเอิญได้พบที่วัดหลวงกัง พระองค์เลยได้จึ่งหวะตรัสถามพ่อ หมายจะสู่ขอเจ้า” แขนแกร่งโอบร่างบางให้นั่งลงข้างกาย ฝ่ามือใหญ่ลูบเบาๆ ที่แขนเรียวยาวของลูกรักอย่างทะนุถนอม

ไหล่บางห่อจนยิ่งดูตัวเล็กลง “เหตุใดข่าวถึงไวนัก มิหนำซ้ำยังเสริมแต่งหาว่าองค์รัชทายาทต้องพระทัยลูก ที่จริงแล้วสายพระเนตรเย็นชานั้นแค่ปรายมาแวบเดียวเองเจ้าคะ แล้วท่านพ่อกราบทูลเช่นไรเจ้าคะ” เสียงเล็กเอ่ยด้วยความจุ่น ผู้ใดช่างกล้าเสริมแต่งเรื่องราว

“พ่อจะขัดพระประสงค์ได้หรือ” เขาเป็นแค่ขุนนาง จะหาญกล้าขัดพระทัยเจ้าเหนือหัวได้เช่นไร ใบหน้าที่มีหนวดส่ายไปมา

คำตอบของบิดาทำเอาร่างเล็กห่อไหล่จนยิ่งดูตัวเล็กลงกว่ายามปกติ นัยน์ตาสีหุบลมมองต่ำ ในใจหวาดหวั่น ‘เป็นองค์รัชทายาทแล้วอย่างไร มีสิทธิ์บังคับขู่เชือดสตรีใดแต่ให้ก็ได้หรือ สวรรค์ตาบอด ช่างอยู่ติธรรม เหตุใดไม่ให้สตรีเป็นฝ่ายเลือกนรุษบ้างเล่า ธรรมเนียมคร่ำครึควรเปลี่ยนแล้วหรือไม่

เพราะเป็นเช่นนั้นอย่างไร สตรีจึงกลายเป็นช้างเท้าหลัง ล้วนคอยตามสามีที่เป็นผู้นำเสมอ' หมิ่นฟูหลวนคิดด้วยใจขุนซ้อง

“แต่ลูกไม่ได้ต้องใจองค์รัชทายาทนะเจ้าคะ ใบหน้าบึ้งตึงน่ากลัวยิ่งกว่าปีศาจเสียอีก ยิ่งจ้องหน้ากากเหล็กก็ยิ่งทำให้ลูกอกสั่นขวัญแขวน” คำพูดบุตรสาวฉายชัดว่าปฏิเสธการร่วมเรียงเคียงคู่ ทว่าเสียงสตรีอีกนางก็ดังชัดขึ้น

“ก็ไม่ว่ากันนั่นนี่เจ้าคะ บ่าวเห็นคุณหนูกับองค์รัชทายาทมองตากันไปมาอยู่นานสองนาน” อุเชินแสนซื่อหลุดคำพูดโดยไม่ตั้งใจ แต่แล้วก็พลันรีบสงบปาก ด้วยถูกสายตาเขี้ยวขี้ตขของนายสาวมองค้อน พลางเฝ้าริมฝีปากบางราวกับหมายหัว พร้อมจะเอาเรื่องหากนางยังไม่รีบสงบปาก

บิดาเห็นท่าที่บุตรสาวก็พลันส่ายหน้า พนมมจนแผ่นอกกำยำยวบลง “เฮ้อ... เอาเถอะ วันนี้นักขี้เพี่ยงเท่านั้นก่อน เจ้ารีบไปพักผ่อนเถิด ประเดี๋ยววันพรุ่งเจ้าต้องขึ้นเขาไปกราบไหว้บรรพบุรุษอีก” หมิ่นป้าเยาบอกบุตรสาวที่รัก สร้างความสงสัยให้ร่างเล็ก

“แล้วท่านพ่อมีไปด้วยหรือเจ้าคะ” ดวงตาใสเบิกโตก่อนหรือลงเมื่อเห็นบิดาส่ายหน้าปฏิเสธ

“พ่อยังสะสางงานไม่เสร็จ ฮ้องเต้ทรงขอให้พ่อส่งฎีกาทั้งหมดถวายในวันพรุ่งเสียด้วย เจ้าก็ไปกับสาวใช้ของเจ้าเถิด อีกอย่าง... สตรีทุกรุ่นก็ไปเพี่ยงลำพัง แล้วเจ้าจะให้พ่อฝืนคำบรรพชนหรือ เมื่อเสร็จพิธีก็รีบกลับ อย่าไปก่อเรื่องราวอันใดเล่า” ร่างใหญ่เฝ้ากำชับก่อนปลีกตัวเข้าที่พัก เขาเองก็เหนื่อยล้ากับงานไม่น้อย หากมิใช่พระประสงค์ของฮ้องเต้เรื่องขอหมายหมั้นบุตรสาว เขาคงยังไม่มีโอกาสได้กลับจวนแน่

หมิ่นฟูหลวนหึ่งกายลงบนที่นอนนุ่ม สมองคิดวนซ้ำ ละจากภวังค์ภาพ
นัยน์ตาสีดำทะมึนที่จ้องมองมายังนางไม่ได้ ร่างบางสะบัดศีรษะเล็กน้อย ตั้งสติแน่วแน่มาก่อนข่มตาหลับ เตรียมเก็บแรงลุยต่อในเช้าวันใหม่ ดวงจิตนางค่อยๆ สงบนิ่งก่อนเข้าสู่ห้วงนิรา...

...

ท่ามกลางความมืดราวกับหลุมดำหม่นวนเป็นคลื่นยักษ์ คล้ายนัยน์ตา
องครักษ์กายาทหนุ่มที่ลุ่มลึกเกินกว่านางจะหยั่งถึง จิตนางถูกชักพาก่อนภาพ
สว่างจางจะฉายชัด เปลวอัคคีลูกโชนจนผืนฟ้าในยามราตรีสว่างจ้าด้วยสีแดง
เพลิง

‘นี่คือที่ได้กัน ไยไฟถึงไหม้नाกแล้วเช่นนี้’ หมิ่นฟูลวนพรั่นพรึง ก่อน
ตระหนักได้ว่าอาคารที่ถูกคลุมด้วยเพลิงร้อนระอุแท้จริงแล้วคือจวนหมิ่น หัวใจ
ของนางเต้นถี่ราวกับจะทะลุออกมาจากอก สายตากวาดมองจนเห็นร่างบ่าว
ที่นอนแน่นิ่ง ตามร่างเต็มไปด้วยบาดแผลฉกรรจ์

‘ท่านพ่อ! ท่านพ่อข้าละ!’

นางตะโกนก้อง ทว่าตะเบ็งเท่าใดก็เหนื่อยเปล่า ด้วยเสียงมือออกจาก
ลำคอนางแม่เพียงสักคำ ยามนี้นางรู้สึกได้ถึงความรวดเร็วราวกับหัวใจจะหยุด
เต้น เมื่อนัยน์ตาใสสะท้อนภาพสุดท้ายก่อนหลุดจากภวังค์ฝัน

ภาพป้ายหยกสลักอักษร ‘หมิ่น’ ที่บิดาไม่เคยให้ทางกาย ยามนี้กลับ
ร่วงหล่นจมกองโลหิตโดยไร้ซึ่งร่างผู้เป็นเจ้าของ

...

“ท่านพ่อ!” เสียงเล็กตะโกนก้อง พร้อมหลุดจากห้วงความฝันอัน
ยาวนาน จนสาวใช้คนสนิทรีบวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาถามไถ่อย่างห่วงใย

“คุณหนูฝันร้ายหรือเจ้าคะ”

ใบหน้าเรียวพยักตอบรับ

“ไม่เป็นไรเจ้าคะ ก็แค่ความฝัน” อุเชนเอย์ปลอบประโลม แขนเล็กเอื้อม
เช็ดหยาดน้ำตาของคุณหนู นางจึงมองนายสาวที่ยามนี้หอบหายใจถี่ด้วยความ
รู้สึกที่ยังค้างค้ำอยู่ในอกแม้มยามตื่น

นิ้วเรียวของหมิ่นฟูลวนขยุ้มผ้าปูที่นอนจนยับย่น พยายามผินตน
พ่อนลมหายใจ ช่มใจตั้งสติก่อนเล่าฝันร้ายให้อีกฝ่ายฟัง

แม้เรื่องเล่าจะน่ากลัวเพียงใด ทว่าหน้าที่สาวใช้คือช่วยคลายความ

หน้าใจของเจ้านาย “ก็แค่ฝันเจ้าคะ วันนี้คุณหนูคงเหน็ดเหนื่อย นอนต่อเถอะ
นะเจ้าคะ เตียวบ่าวจะนั่งอยู่ข้างๆ คุณหนูเองเจ้าคะ”

อุเชิณเอ๋ยปลอบใจพร้อมเอื้อมมือเล็กไปเกาๆ ฝ่ามือนุ่มของคุณหนู
สุดที่รักตลอดทั้งราตรี กระทั่งผันผ่านเข้าสู่วันครบรอบวันเกิดอายุสิบห้าปีเต็ม
ของหมิ่นฟู่หลวน

สาม

สองร่างบางนั่งในรถม้าคันใหญ่ โดยมีผู้ติดตามอำนวยความสะดวกอีกสี่คน ร่างเล็กสะเทือนเพราะทางขรุขระ ทว่าหมื่นพู่หลวนกลับใจจดใจจ่อ หวนคิดถึงความฝันเข้าไปซ้ำมา จะว่าเป็นนางบอกเหตุตามสายเลือดที่สืบทอดก็ไม่น่าใช่ เพราะวันนี้ต่างหากที่นางย่างเข้าอายุสิบห้าปี มีหน้าที่ยังไม่ได้ทำพิธีตามธรรมเนียมของตระกูลด้วยซ้ำ

ใจคิดอยากเล่าให้บิดาฟัง ทว่าเขาเข้าไปในวังหลวงตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างเลยต้องข่มความสงสัยรอคอยให้ผู้นำตระกูลกลับมาเสียก่อน

‘หรือข้าจะพุ่งชนไปเองเช่นที่อุเชินกล่าวกันนะ’ อีกใจก็เคลือบแคลง ร่างบางสลัดความคิดกระวนกระวาย ก่อนหันมาตั้งหน้าตั้งตาจดจ่อกับพิธีสำคัญที่กำลังจะมาถึง

ล้อรถม้าเคลื่อนเร็วก่อนผ่านแรงเนิบช้าจนกระทั่งจอดสนิท หมื่นพู่หลวนไม่รีรออย่างกรายลงจากรถม้า พร้อมตรงเข้าสู่สุสานเก่าแก่ของตระกูลหมื่นอย่างตื่นใจ บรรยากาศโดยรอบสงบเงียบ ภายในเปี่ยมด้วยมนตร์ขลัง ป้ายวิญญาณบรรพชนจำนวนมากที่นางไม่รู้จกตั้งเรียงรายซ้ายขวาและเบื้องหน้า บ่งชี้ว่าตระกูลหมื่นสืบทอดมายาวนานหลายชั่วอายุคน ขึ้นชื่อว่าบรรพชน เช่นไร

นางก็ควรให้ความเคารพ

ไล่เทียนถูกจุดจนสว่างจ้า ฉายให้เห็นชัดว่าเบื้องหน้านางนั้นมีป้ายไม้สลักนามมารดาตั้งตระหง่าน แม้จะไม่มีผู้ใดมากราบไหว้บ่อยนัก แต่ก็มีคนงานที่หมิ่นป้ายเนาผู้เป็นบิดาส่งมาเฝ้าดูแลคอยทำความสะอาดและกราบไหว้ไม่เว้นวัน สุสานตระกูลหมื่นจึงมีเคยกร้าง

ชั่วขณะพิธีกำลังดำเนินไป เครื่องเซ่นไหว้ก็ตั้งพร้อมสรรพบนโต๊ะกว้างร่างบางยอบตัวลงนั่ง ตั้งจิตอธิษฐานถึงวิญญาณเหล่าบรรพบุรุษ

“วันนี้ข้า... หมื่นฟูหลวน อายุครบสิบห้าปี มากราบไหว้บรรพชนตามประเพณีตระกูลหมื่นที่สืบทอดกันมา ขอเหล่าวิญญาณบรรพชนโปรดคุ้มครองตระกูลหมื่น คุ้มครองท่านพ่อ และอวยพรข้า... หมื่นฟูหลวน หากข้าคือสตรีที่ทุกहार้อยปีจะปรากฏ ขอโปรดมอบพลังให้ข้าเพื่อนำพาตระกูลหมื่นให้รุ่งเรืองดังอดีต” เสียงใสขบขันอย่างนอบน้อม

บัดนั้นราวกับจิตมุ่งมั่นจะสื่อถึง สายลมพลันพัดวูบก่อนหายไปอย่างไร่องรอย เหล่าบ่าวรับใช้ต่างชนลุกชันพลาญเสียวสันหลังไม่ต่างจากนายสาวใบหน้าหวานที่นิ่งงันแฝงด้วยความตื่นตระหนกไม่น้อย ดวงตากลมสออสายซ้ายขวาอย่างหวาดระแวง ก่อนลุกคิดได้ว่าวิญญาณบรรพชนคงไม่ทำอันตรายคนในตระกูล แล้วไยต้องเกรงกลัวโดยไร้เหตุผล

ใบหน้าหวานคลายความกังวล หันมาสบตากับเหล่าบ่าวรับใช้ “ไม่มีอันใดต้องกลัว อย่าตื่นตูม พวกเจ้าไปรอด้านนอกก่อนก็ได้ เมื่อรูปหมดดอกข้าจะให้ดูเซ่นไปเรียกพวกเจ้า” คำสั่งอนุญาตเหมือนเปิดทางให้บ่าวรับใช้รีบถอยออกไปภายนอก รอคอยนายสาวพักใหญ่ก่อนกลับเข้าไปอีกครั้งเพื่อทำความสะอาด

เมื่อพิธีสำคัญเสร็จสิ้น หมื่นฟูหลวนก็พร้อมกลับจวน ร่างเล็กชะงักฝีเท้าเหลียวหน้าพลาญทอดสายตามองสุสานบรรพชนตระกูลหมื่นอีกครั้ง นางยอบกายลงคำนับเพื่ออำลาอย่างนอบน้อม จากนั้นอาซาสน้ำตาลก็เริ่มออกแรงลากรถม้าให้เคลื่อนตัวพร้อมขบวนบ่าวรับใช้ที่ติดตาม โดยมีจุดมุ่งหมายคือจวน

หมิ่นอันแสนอบอุ่น

ก่อนกลับถึงจวนในยามชวิ³ หมิ่นฟูหลวนลงจากรถม้า เดินลัดเลาะในตัวเมืองหมายจะเที่ยวชมงานเทศกาลที่จัดขึ้นเป็นพิเศษในยามค่ำคืน เนื่องในโอกาสครบรอบวันคล้ายวันประสูติขององค์รัชทายาท และช่างบังเอิญราวกับพรหมลิขิตที่เขาและนางเกิดวันเดียวกัน โอกาสดีที่จะได้เที่ยวชมพลุไฟเช่นนี้มีหรือที่นางจะปล่อยให้หลุดลอย

หมิ่นฟูหลวนออกคำสั่งเด็ดขาด ส่งรถม้ากลับไปแจ้งบิดาว่ามีต้องห่วงใยวันนี้นางขอเถลไถลเป็นของขวัญอายุครบสิบห้าปีสักครา ถึงอย่างไรบิดาก็คงเข้าใจ

ดวงตาโสฬารระยับ ประกายแสงหลากสีสั่นจากพลุไฟสะท้อนเข้าสู่ নয়น์ดาหวาน ตรตรตรงจิตนางไม่รู้ลืม ความประทับใจในค่ำคืนนี้ถือเป็นของขวัญที่ดีที่สุด จนนางอดกระหยิ่มฉีกยิ้มไม่ได้ ด้านอุเชนที่เห็นคุณหนูเร่งร่าสำราญใจ ก็พลอยมีความสุขตามไปด้วย

ยามเดียวกันนั้น ภายในเขตวังหลวงก็จัดงานไม่น้อยหน้า ดนตรีและระบำจากเหล่าสตรีที่มีรูปร่างสะอิดสะเอ้ง สีสการ่าเยระบำจับตาผู้เข้าร่วมงาน แต่เจ้าของวันครบรอบวันเกิดกลับไม่มีที่ท่าสำราญใจสักนิด

‘ข้าอายุมากขึ้นอีกปี ก็เท่ากับเสด็จพ่อแก่ขึ้นอีกปีสินะ’ กว๋อจิ้นเค่ออดคิดพะวงถึงพระบิดาไม่ได้ ด้วยช่วงหลังพระบิดามักประชวรบ่อยครั้ง พระเกศาหงอกขาวขึ้นโพลนเต็มพระเศียร แสดงว่าพระบิดาทรงตรากตรำราชกิจหนักมาหลายสิบปี

‘หากพรจากคำอธิษฐานมีจริง ข้าขอให้เสด็จพ่อมีพระชนมายุยืนยาว มีพระพลานามัยแข็งแรงขึ้นทุกปีๆ’ เขาตั้งใจด้วยดวงตาที่หม่นแสง ทอดมองท้องฟ้ายามรัตติกาลที่ระบายนแสงจ้าด้วยพลุไฟหลากสีสั่น ก่อนเสียงอวยพร

³ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 19.00 น. - 20.59 น.

จะตั้งขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองวันคล้ายวันเกิดของเขา

“ของครุฑหายาทรงพระเจริญ” คำสรรเสริญดังสนั่นทั่วลานจัดงาน
เลี้ยง พร้อมการคำนับอย่างนอบน้อม

‘เสสเร้ง’ กว๋อจิ้นเค่อคิด ขณะทอดสายตามองใบหน้าเหล่าขุนนางที่
ยืมเหย้า หาได้จริงใจไม่ สอพลอประจบเอาใจแต่กลับหลังคกงระขับตบในมือ
เตรียมแทงเขาทุกเมื่อ แม้จะรู้เช่นนั้น ทว่าก็มีอาจกราบได้ เจ้าของวันครบรอบ
วันเกิดจึงได้แต่ทำหน้าที่รับคำอวยพร

ใจกลางเมือง หมิ่นฟูหลวนมีสีหน้าขึ้นมึน สองขาเรียวเดินกลับจวน
พร้อมรอยยิ้มกว้าง เคียงข้างด้วยสาวใช้คู่กาย ก่อนสังเกตได้ถึงความผิดปกติ
บางอย่าง ฝ่าเท้าเล็กหยุดชะงัก ก่อนแหงนหน้าทอดสายตามองท้องฟ้ามืดมิด
ที่ยามนี้พลุไฟมอดดับ แต่กลับยังสว่างจ้าด้วยประกายสีแดงฉาน

‘หรือว่าเกิดเรื่องร้าย!’ หมิ่นฟูหลวนอุทานในใจ รอยยิ้มหวานหุบสนิท
ก่อนคว้าเรียงเส้นจะเกยชนกันด้วยความเคลือบแคลง

นางตรองภาพผืนฟ้ายามไร้ดวงจันทร์ มันสาดแสงสีแดงคุ่นตาล้ำลาย
พานพบมาก่อน ขณะนั้นเอง นางก็เฉลียวใจถึงความผืนนั้น ใบหน้าแฝงความ
หวาดหวั่นเผยความตระหนก แวต๋าไหววูบทอดมองทิศทางของแสงจ้าที่มาจากทิศเดียวกับจวนหมิ่น ร่างเล็กยิ่งขวัญเสีย สองมือรีบกอบชายกระโปรงขึ้น
แล้ววิ่งสุดกำลัง หายกลับไปดูจวนให้คลายความกังวลสงสัย

เมื่ออุชินเห็นท่าที่คุนหนูกี้พลันตกใจจนต้องรีบวิ่งตาม เพียงย่างเท้าถึง
ประตูทางเข้า ดวงตากลมก็เบิกค้ำ ด้วยแสงที่นางเห็นเมื่อครู่แท้จริงมาจาก
จวนหมิ่นนั่นเอง

หมิ่นฟูหลวนเอื้อมสองมือเปิดบานประตูหลังจวนที่แน่นไว้เต็มแรง ใจ
ของนางร้อนรุ่มยิ่งกว่าเปลวเพลิงตรงหน้า ภาพจวนหมิ่นยามนี้ไม่ต่างจากใน
ฝันร้ายที่เคยคิดว่าเป็นเพียงแค่ความฝันเลื่อนลอยเท่านั้น

สายตาทระหนกกวาดมองรอบจวน มองหาบิดาซึ่งเป็นหัวใจของนาง

ทว่าเห็นเพียงเปลวอัคคีลูกโชนที่ดูเหมือนจะไม่ยอมดับลงง่ายๆ หากยังไม่เผาผลาญทำลายทุกอย่างเสียจนสิ้น

พินอันเย็นเฉียบยามนี้ร้อนระอุจากรัศมีแดงฉาน หมิ่นฟูหลวนแสนใจหายเพราะห่วงใยบิดา หัวใจเต้นถี่ราวกับจะทะลุออกมานอกทรวงอก แวตหาไหววูปกวดมองรอบด้านอีกครั้งจนเห็นร่างบ่าวรับใช้นอนแน่นิ่ง ตามกายท่วมด้วยโลหิตที่ทะลักออกมาจากบาดแผลฉกรรจ์ เจกเช่นฝันร้ายที่ตามหลอกหลอนเมื่อเล็ดขึ้นเหี่ยวและสิ้นเทา ลังเกตเหล่าบ่าวรับใช้ที่นอนโลหิตอาบกายด้วยแวตหาหวาดหวั่นพรันพรึง นางตระหนักได้ในทันทีว่าร่างเหล่านั้นไร้ซึ่งวิญญาณเจ้าของเสียแล้ว

ยามนั้นเองร่างของบิดาก็ปรากฏในสายตา พร้อมชายชุดดำอีกจำนวนหนึ่ง สองแขนหมิ่นป้ายเฉาถูกลากพา แขนขาเประอะเปื้อนด้วยเลือดที่หลังไหลจากบาดแผลที่เกิดจากการต่อสู้ สีหน้าที่มักสุขุมเผยความหวาดหวั่น ตระหนกตกใจในทันทีที่เห็นร่างเล็กของบุตรสาว ไม่คิดว่าลูกรักจะหลบอยู่ไม่ไกลจากจุดเกิดเหตุ

หมิ่นป้ายเฉาลอบมองหมิ่นฟูหลวนที่แอบตรงมุมต้นไม้สูงใหญ่บดบังจนเหล่าผู้ร้ายไม่เห็น ผู้เป็นบิดาจึงคลายความกังวล ก่อนแสสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นว่านางไปที่ใด

“บุตรสาวเจ้าอยู่ไหน! จงบอกข้ามา มิเช่นนั้นอย่าหาว่าข้าไร้ความปรานี!” ปลายกระบี่จี้ลาคอหมิ่นป้ายเฉา พร้อมเปล่งเสียงแหบดังลั่นอย่างเอาจริงจนหมิ่นฟูหลวนใจกระตุก

คมกระบี่นั้นที่จี้ลงคอบิดา ราวกับจี้ลงตรงกลางใจของบุตรสาว...

ร่างเล็กเตรียมแสดงตนหมายช่วยชีวิตบิดาที่รัก ‘จะรักตัวกลัวตายไปใย ในเมื่อชีวิตนี้ท่านพ่อเป็นผู้มอบให้ หากต้องมอดม้วย ทว่าช่วยท่านพ่อได้ข้าก็ยินดี’ หัวใจกตัญญูพร้อมสละตน แต่ถูกสกัดขวางด้วยอุชินสาวใช้คนสนิทเสียก่อน

ใบหน้าบ่าวรับใช้ของนำตาไม่ต่างจากบิดาของนางสักนิด หมิ่นฟูหลวน

มองสตรีที่ส่ายหน้าห้ามปราม พร้อมยกสองมือขึ้นปิดปากไม่ให้นางส่งเสียงใดๆ นางถามกลับด้วยสายตาดัดพ้อก่อนหันไปมองบิดาอีกครั้ง ครานี้ใบหน้าที่มีหนดทรายกุ่มปากแย้มรอยยิ้ม ก่อนแผดเสียงตะโกนดังลั่นหมายให้สายลมส่งผ่านข้อความ

“ถึงข้ารู้ ข้าก็ไม่บอก บุตรสาวข้าเป็นสตรีผู้สืบทอดสายเลือดศักดิ์สิทธิ์ ที่ทุกहार้อยปีจะเกิดขึ้น เจ้าหมายฆ่านางเพราะเลือดนางพิเศษเช่นนั้นหรือ!” หมิ่นปายเฉาแผดเสียง ทำให้บุตรสาวรู้แจ้งถึงสถานการณ์

บุรุษวัยกลางคนยืนเฝ้าดูกวาวเปี่ยมด้วยโทสะจ้องมองร่างสูงใหญ่ ที่สวมอาภรณ์ดำสนิท พร้อมโปกผ้าคลุมมิดชิดเพื่ออำพรางกาย ยิ่งย้อนคิดว่า คงมีผู้อยู่เบื้องหลัง หมิ่นปายเฉาก็ยิ่งทวีแรงแค้น ‘ผู้ใดช่างชั่วช้า คิดฆ่านางเป็นผักปลา กระทำการโดยไม่เกรงกลัวฟ้าดินเช่นนี้’

หัวหน้ากลุ่มโจรกระชั้นกระบี่จนปลายแหลมทิ่มแทงผิวเจ้าของจวนหยดเลือดอุ่นไหลลงจากลำคอจนเป็นอันสิ้นลมสิ้นน้ำเงินหม่นที่บ่งบอกฐานะสูงส่ง ก่อนหลุดปากเผยข้อความสำคัญ

“ใช่! นายข้าสั่งฆ่าล้างตระกูลหมิ่นของพวกเจ้าให้สูญสิ้น เพราะต้องการทำลายสตรีเลือดพิเศษไม่ให้ไปรักษาผู้ใดได้ โดยเฉพาะองค์รัชทายาท ยิ่งข่าวเรื่ององค์รัชทายาทจะหมั้นหมายกับนาง ก็ยิ่งไม่อาจปล่อยตระกูลหมิ่นไว้ได้ เจ้าช่างเลือกผิดข้างเสียจริง ต้องโทษบุตรสาวเจ้าที่มีเลือดรักษาคนได้ หากเป็นสตรีทั่วไป ตระกูลหมิ่นอาจได้อยู่ต่ออีกสักहार้อยปีก็เป็นได้ ย่าๆ”

คำเย้ยจากบุรุษชุดดำกริดใจหมิ่นฟุหลวนที่ลอบฟังยิ่งนัก ยิ่งได้รู้ว่ ต้นเหตุที่ทุกชีวิตถูกสังหาร แท้จริงเพราะเลือดนางสามารถรักษาคนจากโรคภัยได้ ใจของนางก็ยิ่งแตกสลาย

‘เพราะข้า... เพราะข้า...’

ดวงตาหลังน้ำใสเอ่อล้นบ้าตาด้วยความสิ้นหวัง แต่เสียงสะท้อนจากจิตใจมทุกซกก็มีอาจหลุดออกมาได้ ไม่อาจแม้แต่จะกล่าวคำ ขอให้บิดายกโทษให้เช่นทุกครั้ง นางย้อนนึกและยังจำได้ ยามใดที่กระทำผิด ผู้เป็นบิดามักวาง

ฝ่ามืออุ่นลงบนศีรษะนางก่อนยืมผมเบาๆ อย่างเอ็นดู แยมยืมละมุนแล้วบอก
“ไม่เป็นไรลูกพ่อ” ยิ่งทวนคะนึงในอกก็ยิ่งปวดร้าวราวกับจะแตกชาน

เบื้องหน้าคือปลายกระบี่แหลมคมพร้อมปลิดชีพ ทว่าหมิ่นป้ายเฉากลับ
กังวล เกรงว่าบุตรสาวที่พุ่มพักได้ฟังคำผู้ร้ายเมื่อครู่จะระทมทุกข์ คิดโทษ
ตัวเองมากกว่าห่วงชีวิตตน ใบหน้ารกรด้วยหนดเคราหงงมองท้องฟ้าที่
ไร้ดวงดาว คำพูดสุดท้ายของบิดาค่อยๆ ฟุ้งพรูออกจากใจ ลั่นสั่งเสียให้ลูก
ผู้เป็นที่รักมีชีวิตต่อ

“ข้าไม่โทษสายเลือดศักดิ์สิทธิ์ ไม่ใช่ความผิดที่ลูกข้ามจิตใจโอบอ้อม
ไม่ผิดที่ลูกอันเป็นหัวใจของข้าสามารถรักษาโรคให้ผู้คนได้ ข้าไม่โทษเจ้า ลูก
พ่อ! ไม่ว่าเจ้าจะอยู่ที่ใด ขอจงใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่า อย่าละทิ้งศรัทธาในตัวตน
ของเจ้า อย่าลืมว่าเจ้าคือเชื้อสายตระกูลหมื่น ไปเสีย... จงหนีไปให้ไกล ยิ่งข้าม
ดินแดนข้ามแคว้นได้ยิ่งดี จงรักษาสายเลือดศักดิ์สิทธิ์ไว้อย่าให้สูญสิ้น พ่อหวัง
ในตัวเจ้า พูลหวนลูกรักของพ่อ... พ่อรักเจ้า!”

ถ้อยคำฟุ้งพรูพร้อมน้ำตา เมื่อคิดว่านี้คือครั้งสุดท้ายที่จะได้ทำหน้าที่
บิดา และเป็นช่วงเวลาสุดท้ายที่ได้มองเห็นลูกรัก กลางอกรวดร้าวคล้ายถูกฉีก

‘ต่อไปเจ้าต้องอยู่เพียงลำพัง วิชากรรมความลำบากคงถาโถม ขอจง
เข้มแข็งไว้ลูกพ่อ’ จิตสุดท้ายร่ำคำอำลา ก่อนหลับตาพร้อมเตรียมใจรับวาระ
สุดท้าย

ฝ่ายโจรชู้ยังมีน้ำใจ ด้วยคำที่หมิ่นป้ายเฉาเอ่ย มิใช่คำตอบที่ต้องการ
มิหนำซ้ำยังกล่าวส่งเสริมให้บุตรสาวหลบหนี ทำเช่นนั้นล้วนจงใจพัวคำยั่วโทษะ
ใจโหดเหี้ยมตีความด้วยความจนเฉียว ก่อนจะเงื้อกระบี่แหลมคมขึ้นสุดแขน
แล้วทิ้งแรงลงปลิดชีพเป้าหมายให้หมดม้วย

วาบ!

ภาพลูกรักที่สะท้อนในดวงตาพร่าน้ำใสกลายเป็นภาพสุดท้ายที่หมิ่น-
ป้ายเฉาได้เห็น

นัยน์ตากลมของบุตรสาวเบิกกว้างด้วยความตกใจ จับภาพกระบี่ยาว

วาววับตัวลดลงบนศีรษะบิดาจนหลุดร่วง หมิ่นพู่หลวนใจสลายอีกครั้ง ร่าง
แข็งที่อวากับไฉริญญาณ การรับรู้ของนางพราเลือน มีเพียงเสียงสั่งเสียครั้ง
สุดท้ายสะท้อนไปมาในหู พร้อมภพยามบิดาถูกลังหารอย่างเลือดเย็น
วนเวียนอยู่ในหัว

หยาดน้ำตารินไหล บ่งชี้ว่าจิตใจกำลังตรอมตรมหนัก นางมีอาจะ
สลายตาจากร่างบิดาที่แน่นิ่ง ก่อนถูกเรียกสติด้วยภาพที่สะท้อนเข้าสู่ดวงตา
บวมซ้ำ คือภาพบิดาในวาระสุดท้ายกำลังถูกโยนเข้าไปในกองเพลิงอันโชติช่วง

‘ท่านพ่อ!’ ดวงจิตหมิ่นพู่หลวนอุทานก้อง ตระหนักกับความเป็นจริงว่า
ยามนี้บิดาที่เฝ้าพุ่มพิกนางมาอย่างทะนุถนอมได้สิ้นลมอย่างทารุณ

ร่างเล็กสะเทือนไหวตามแรงสะอื้น แต่มีอาจะปลงเสียงออกมา มันจุก
อยู่กลางอกจนนางหายใจต่อแทบไม่ไหว ค่อยๆ หลุดลงบนพื้นดินร้อนระอุ
ทว่าในใจกลับรู้สึกเย็นวาบ แสนจะแว้งว้าง น้ำตาแห่งความทุกข์หลังท่วมตั้ง
คลื่นสมุทรที่โถมซัดจากความสูญเสียที่ไม่อาจหวนคืน

อุซินน้ำตานองขณะกอดคุณหนูผู้น่าสงสารเสียแน่น อดใจหายตามไม่ได้
เพียงแค่คืนเดียวหนึ่งร้อยกว่าชีวิตของตระกูลหมิ่นต้องสูญสิ้น จวนอันโอ่อ่า
ต้องถูกทำลาย มิหนำซ้ำบิดาของคุณหนูยังมาถูกลังหารต่อหน้าต่อตาอย่างทารุณ
แค่เพียงจะรำร้องยังต้องลอบสะอื้นในใจ คุณหนูที่รักคราวนี้คงเจ็บเจียนตาย

‘นี่หรือคือของขวัญวันเกิดของคุณหนู หากนี่คือคำตอบแทนจากความ
ใจดีโอบอ้อมอารีของนาง สวรรค์ก็ช่างใจร้ายนัก!’

เมื่อท้องฟ้าฉายแสงจากดวงอาทิตย์ขับไล่ความมืดมิด แทนที่ด้วย
ความสว่างสดใส หมิ่นพู่หลวนกลับรับรู้เพียงความมืดมน ไร้หนทางแห่งความ
หวัง ร่างบางเหม่อลอยภายใต้เงาร่มไม้ที่รอดจากเพลิงนรก นับเป็นความโชคดี
ในความโชคร้ายที่นางไม่พึงปรารถนา

‘เหตุใดข้าต้องดิ้อร้นจนกลับจวนซ้ำ หากกลับไ้ตามคำบิดากำชับ ข้า
คงได้อยู่พร้อมหน้ากับครอบครัวในปรภพ แล้วไ้ต้นไม้ใหญ่ที่ข้าแอบ ถึง

เป็นต้นเดียวที่รอดจากการถูกเผาผลาญ นี่สวรรค์เล่นตลกอันใดกัน ต้องการให้ข้ามชีวิตโดดเดี่ยว ไร้ญาติขาดมิตรหรือ เหตุใดถึงใจร้ายกับข้าเช่นนี้' นางครวญคร่ำต่อว่าโชคชะตา

ร่างเล็กรวบรวมเรี่ยวแรงอันน้อยนิดใช้ลำต้นพยุงกายลุกขึ้น อุชินที่คอยดูลู่ทางรีบหวนกลับมาพร้อมกระซิบความว้ายามนี้ไร้ชายชุดดำ ฝืนเท้านางรีบย่างเบาๆ เข้าไปกลางกองเถ้า กลิ่นขมที่หลงเหลือจากการเผาดเผาของคนกลิ่นไหม้ของเนื้อมนุษย์ฟุ้งตลบ ตากลมบวมซำที่ยังคงปรึมน้ำจากเสี้ยวแห่งความทุกข์ที่หลงเหลือ จ้องสำรวจรอบกายใต้กองเถ้าถ่านหมายหาร่างบิดาอันเป็นที่รัก

แวตาทาหม่นทอดมองเท่าใดก็หาพบร่างไร้วิญญาณของบิดาไม่ เปลวโลกันตร์เผาผลาญทุกอย่างที่นางรัก 'หมดแล้วซึ่งทุกสิ่ง ลั่นแล้วตระกูลหมิ่นอันเก่าแก่ ต้องดับสลายในรุ่นของข้า ด้วยความโง่เขลาอดีตคิดช่วยชีวิตอันหาดูเงาหัวตัวเองและคนในครอบครัวไม่'

หมิ่นฟูหลวนคิดดำหนิตัวเองก่อนชำเลืองพบบางสิ่งในคราบเลือดที่รอดจากการทำลายล้าง มันคือป้ายหยกที่สลักอักษร 'หมิ่น' เป็นของที่บิดาไม่เคยให้ร่างกาย แต่ยามนี้มันกลับร่วงหล่นจมกองโลหิตโดยไร้ซึ่งร่างเจ้าของ สองมือรีบหยิบฉวยมากำไว้กลางอก ไม่สนคราบโลหิตที่เประอะเปื้อน น้ำตาปรึ่มหลั่งนองอีกครั้ง

"ท่านพ่อ!" เสียงสั่นร่ำร้องหาบิดา หัวใจของนางรวดร้าวราวกับจะหยุดเต้น ทันใดนั้นอุชินก็สังเกตเห็นบางสิ่งที่ตกอยู่ไม่ไกล

"คุณหนู ดูนี่สิเจ้าคะ มันคือของที่ห้อยกับด้ามกระบี่ของศัตรูเจ้าค่ะ บ่าวจำได้" สองมือประคองส่งให้คุณหนูที่รัก

หมิ่นฟูหลวนยื่นมือสั่นเทาไปรับ มองพินิจพู่สีเหลืองชั่วครู่แต่ไม่สนใจมากนัก ด้วยบุรุษหัวหลักี่พกกระบี่ที่ห้อยด้ามด้วยพู่กันถมเถ และเจ้าสิ่งนี้จะมิประโยชน์อันใด นางตรองเช่นนั้นก่อนหยิบผ้าเช็ดหน้าสีมุกปักลายหลั่นฮวา⁴ ก่อนกอบเถ้าใส่ไว้แล้วทอให้แน่นอย่างรัดกุม

อุเชินมองการกระทำของคุณหนูอย่างเคลือบแคลง ‘เหตุใดถึงเอาเจ้าดำติดกาย’ นางใคร่รู้ว่ามิกำลังเปิดปากถามในสถานการณ์เหตุเช่นนี้ จับพลันเสียงโหวกเหวกพลันดังเข้าหู สีหน้าตระหนกจึงมองกันอย่างพรั่นพรึง เกรงว่ากลุ่มคนร้ายจะย้อนกลับ

หมิ่นฟูหลวนรีบยัดผ้าเช็ดหน้าพร้อมป้ายหยกประจำตระกูลและพู่ห้อยกระเป๋เก็บไว้ ก่อนเร่งรีบหลบหลีกผู้คน หาช่องทางเดินอันสงบเงียบในยามเช้า ลัดเลาะออกจากตัวเมืองก่อนศัตรูจะตามพบ

خانเมืองหลวง ภายใต้อำนาจไม้ตืนเชิงเขา หมิ่นฟูหลวนเอนกายพิงไม้แกร่ง นางหมดอาลัยตายอยาก ใคร่ปลิดชีพตามบิดาไปยมโลกมากกว่ามีชีวิตรอดอย่างอนาถเช่นนี้ ภาพหมิ่นป้ายเฉาและวาจาสั่งเสียยังคงก้องไม่เลือนหาย ก่อนน้ำใสแห่งความเสียใจจะระตรินอีกครั้ง

ยามนัยน์ตาบวมช้ำทอดมองร่างสาวใช้เดินกลับมา มือเรียวพลันกรีดนิ้วปาดเช็ดน้ำไสมันแถมอ้อมให้เหือดแห้ง ไม่อยากให้สาวใช้ที่ติดตามดูแลต้องทุกข์ใจ แคเป็นภาระให้หนักก็มากเกินไปแล้ว

“คุณหนู นี่เจ้าคะ บ่าวเก็บผลไม้ได้มากมายเลยเจ้าคะ แม้จะสู้อาหารเลิศรสที่คุณหนูเคยกินไม่ได้ แต่พอประทังความหิวได้นะเจ้าคะ” เสียงใสแสดงความอาทร ซึ่งนายสาวก็รู้ดีแก่ใจ นางจึงฝืนกลืนผลไม้ลงคออย่างลำบาก ก่อนโปรยยิ้มให้สาวใช้ ทว่ายิ้มที่ส่งให้ อุเชินดูแวมเดียวก็รู้ว่าคุณหนูที่กำลังทุกข์ระทมนั้นฝืนกลืนความโศกเศร้าเพียงใด

“หากไม่มีเจ้า ข้าคงไม่รอด อย่าหวังจะหนีอย่างปลอดภัยเลย แค่หาของกินข้ายังไม่มียัญญา ดวงตาหม่นแสงหลบลบเบื้องต่ำ ยิ่งระกอลำบากก็ยิ่งรู้ว่าบิดาเลี้ยงดูเอาอกเอาใจตนให้สุขสบายเพียงใด

“ไม่เป็นไรเจ้าคะ บ่าวจะดูแลคุณหนูเอง จะหาอาหาร จะปรนนิบัติ

⁴ คือดอกกล้วยไม้

คุณหนูไม่ให้ลำบาก คุณหนูพักก่อนเถอะเจ้าคะ อีกสักครึ่งชั่วโมงเราคงต้องเดินทางต่อ ถ้ามีม้าคงสะดวกขึ้นมาก ทว่ายามนี้คงทำได้แต่เร่งฝีเท้า แล้วคุณหนูหมายมั่นสถานที่ใดไว้หรือไม่เจ้าคะ” บ่าวรับใช้คนสนิทถามหาจุดหมาย ก่อนนึกถึงสุสานบรรพชนตระกูลหมื่น

“สุสานบรรพชนดีหรือไม่เจ้าคะ ที่นั่นมิดชิดพอจะพักอาศัยได้” อุเชินออกความเห็น

หมื่นฟูลวนตระหนักตาม ‘สุสานบรรพชน! ข้ายังมีหน้าไปพบวิญญูณบรรพบุรุษอีกหรือ’ นัยน์ตาหม่นยิ่งหมองเศร้า

“ยามนี้ข้าไร้จวน ไร้ญาติมิตร แม้จะมีสุสานบรรพชนให้ย้อนกลับไป แต่ศัตรูคงคิดได้เช่นกัน ก่อนท่านพอจะสิ้นลม ท่านอยากให้ข้ารักษาชีวิตและสายเลือดตระกูลหมื่น ข้ายิ่งสงสัยให้ข้าข้ามแคว้นไปไกลจากเรื่องอันตราย แผ่นดินนี้ไม่ปลอดภัยสำหรับข้าอีกแล้ว”

ถ้อยคำสั้นกระชับบอกจุดหมายต่อไป แต่อุเชินกลับมองออกว่าคุณหนูอยากจบชีวิตมากกว่ารอดไปยังแคว้นอื่น หากไม่ใช่คำกำชับสุดท้ายของนายท่าน คุณหนูของตนอาจทำเรื่องโง่ๆ ไปแล้วก็เป็นได้

“คุณหนูอย่ากังวลเลยเจ้าคะ ถ้าอย่างใด... บ่าวมีญาติที่แคว้นเปยซึ่งอยู่ติดแคว้นชิน หากคุณหนูยินดี เมื่อเราไปถึง บ่าวจะขอให้ญาติช่วยเหลือหาที่พักให้เจ้าคะ” คำหวังดีถูกเอ่ยออกมาอย่างจริงใจ ทำเอาเจ้านายน้ำตาคลออย่างน้อยยามนี้นางก็ยังมีสตรีตรงหน้าเป็นดังพี่น้องคอยห่วงใย ร่างบางพยักหน้าตกลง

สตรีทั้งสองพักอย่างเต็มอิ่มก่อนออกเดินทางอีกครั้ง การย่างก้าวด้วยเรียวขาเหมือนจะสร้างความเจ็บปวดให้คุณหนูที่ถูกเลี้ยงอย่างประคบประหงมไม่น้อย อุเชินลอบสังเกตคุณหนูทุกครั้งที่ย่างก้าวช้า คุณหนูมักก้มลงทุบเบาๆ ที่เรียวขาสองข้างอยู่บ่อยครั้ง ทว่าพอนางหันไปถาม คุณหนูกลับยิ้มคล้ายไม่มีอะไร ทำเอาใจของบ่าวรับใช้แสนอาดูร

“อดทนอีกนิดนะเจ้าคะ อีกเดี๋ยวก็เข้าเขตเมืองเซิงอานแล้ว ที่นั่นคงพอ

หาเช่ารถมาได้” วาจาหวานเอ่ยให้นายสาวใจชื่น ทวีความหวังกับการเดินทาง
หลบหนีมากขึ้น

เมื่อถึงเมืองเชิงอาน หมิ่นฟูหลวนก็ไม่รอช้า เอื้อมมือบางทอดปิ่นมุก
เลอคาส์ให้สาวใช้ “เจ้าเอาปิ่นอันนี้ไปขาย แล้วนำเงินที่ได้ส่วนหนึ่งไปแลก
เสื้อผ้าบุรุษเก่าๆ มาสักสองชุดเถอะ เราคงต้องปลอมกายเพื่อจะได้เดินทาง
สะดวกขึ้น ส่วนเงินที่เหลือ เจ้าลองหาเช่ารถม้าสักคัน” นายสาวกำชับ

เวลาล่วงผ่านไปหนึ่งชั่วยาม อุเชนก็วิ่งกลับมาอย่างกระหืดกระหอบ
รายงานวารถม้าถูกเช่าจนหมด พร้อมยื่นชุดสีมอขอให้พลัดเปลี่ยน

“คุณหนูจะทำเช่นไรดีเจ้าคะ นี่ก็บ่ายคล้อยแล้ว รถม้าก็ยังหาไม่ได้ วัน
พรุ่งนี้วายต้องเดินเท้าอีกแน่เจ้าคะ” บ่าวสาวตื่นตูม แต่เจ้านายยังยืนสงบนิ่ง
คล้ายกำลังครุ่นคิด ก่อนจะเอ่ยคำสั่งแก่ไซสฐานการณ์

“เอาเช่นนั้น เจ้าลองไปดูกลุ่มการค้า กิจกรรมรับคุ้มกันสินค้าของเมืองนี้
ลองว่าจ้างให้คุ้มกันคนไปส่งยังชายแดน แล้วเอาเงินไป... เพิ่มกำไลหยกเขียว
เท่านี้คงมีค่าพอให้พวกเขาอมรับงาน ส่วนข้าจะหาซื้ออาหารแห้งเป็นเสบียง
สำหรับการเดินทาง”

หมิ่นฟูหลวนยื่นกำไลหยกเขียวให้อุเชน บ่าวคนสนิททอดมองของรัก
ที่คุณหนูโปรดปรานแล้วนึกเสียดายนัก แต่มันก็เป็นของนอกกาย การที่คุณหนู
ยอมเสียสละเช่นนี้เพื่อความอยู่รอด นางตระหนักได้ก่อนแยกย้ายตระเตรียม
หาเส้นทางหลบหนีสู่ชายแดน

ยามโหฬาร⁵ ทั้งสองคนกลับมาพบกันยังจุดนัดหมาย อุเชนมีสีหน้า
เบิกบาน แจ่มชัดว่างานที่ให้อวสานคงสำเร็จ

“เป็นเช่นไร พวกเขารับงานหรือไม่” นายสาวรีบถามขึ้นทันที

⁵ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 17.00 น. - 18.59 น.

“บ่าวไปไม่พบหัวหน้าคุ่มกัน อีกราวสัปดาห์ถึงจะกลับ บ่าวจึงลองติดต่อกลุ่มพ่อค้าแทนเจ้าค่ะ เป็นกลุ่มการค้ากลุ่มใหญ่ที่มักเดินทางขนสินค้าไปขายยังแคว้นเป้ย ซึ่งมีเที่ยวเดินทางวันนี้พอดีเจ้าค่ะ”

นายสาวชะงัก ไตร่ตรองก่อนพยักหน้าตกลง ด้วยทำทุกหนทาง ทั้งหาเช่ารถม้า ทั้งขอให้คนคุ่มกัน ทว่ามาจบที่ขบวนพ่อค้า หากปลอมกายเป็นบุรุษและระวังสักหน่อย คงเลี่ยงอันตรายได้ อีกทั้งกลุ่มพ่อค้าก็น่าเชื่อถือกว่าจ้างคนจรทั่วไปนัก

“คุณหนู เชิญตามมาเจ้าค่ะ” เสียงใสเอื่อยเชื้อเชิญ ก่อนเอี้ยวกายไปส่งมือเล็กจับมือนุ่ม จูงพาหมื่นพุลลวงไปยังรถม้าขนาดกลางที่ชนหีบเสียเกือบเต็มคัน แต่ยังพอมือที่ให้พวกนางได้เบียดเสียดอาศัย สองร่างเบียดเสียดทว่าข่มใจอดทน ยามนี้หาได้เพียงแค่นี้ก็นับว่าโชคยังเข้าข้าง

ร่างเล็กโยกไหวตามแรงโยกของรถม้า เส้นทางจากราบเรียบเริ่มขรุขระ
จนร่างบอบบางถูกเหวี่ยงกระแทกกับขอบหีบแข็งที่รายล้อม

“อดทนหน่อยนะเจ้าค่ะ” อุฐินเอ่ยให้กำลังใจ ใบหน้าฉายความห่วงใย คุณหนูอย่างเปี่ยมล้น

“ข้าทนได้ เจ้าก็ต้องอดทนเช่นกัน” เสียงหวานตอบรับ พร้อมเอื้อมฝ่ามืออุ่นไปเกาะกุมมือสาวใช้ นัยน์ตาสตริตกอับดูสุดเศร้า ทว่าแฝงด้วยความหวังที่จะเริ่มชีวิตใหม่ แม้อายุภาคหน้าจะไม่สุขกายสบายใจดังแต่ก่อน ขอแค่ได้มีที่ซุกหัวนอน และสามารถสร้างครอบครัวสืบทอดสายเลือดอันมีเกียรติตามที่บิดาได้สั่งเสียไว้เป็นพอ

รถม้าเริ่มโยกแรงจนทั้งคู่เริ่มเวียนศีรษะ พวกนางสะกดกลั้นพินทุบนเส้นทางสายใหม่แสนยาวนาน ผ่านวันและคืนจนหาวิธีไม่ว่าตนนั้นเดินทางมาไกลเพียงใดแล้ว รู้เพียงว่ายามนี้แรงใจเริ่มถดถอย ร่างบอบบางเริ่มมีนจนไร้เรี่ยวแรง แม้จะมีผลไม้และอาหารแห้งที่ตระเตรียมไว้พอประทังความหิว แต่กินไปเท่าใดก็อาเจียนออกหมด ใบหน้าเรียวซีดเซียว ริมฝีปากบางแห้งผาก

แม้จะกลืนน้ำลายยังลำบากเหลือแสน

รถม้ายังคงเคลื่อนไปตามกำหนดการ เร่งเดินทางหมายส่งสินค้าตาม
นัดหมาย จากเส้นทางขรุขระเริ่มราบเรียบ รถม้าที่ไหวแรงทุเลาเบาลงจนหมื่น-
ฟุหลวนกับอูเชินหายใจสะดวกขึ้น ใบหน้าขาวเผือดเริ่มมีสีเลือดผาด ความมึน
ค่อยๆ มลายหาย จนตั้งสติชำเลืองดูภายนอกหน้าต่างบานเล็กของรถม้า

“ถึงแล้วเจ้าคะ ถึงแคว้นเปยแล้วเจ้าคะ บ่าวเคยมาเมื่อยังเยาว์ บ่าวจำ
ด้านตรวจได้เจ้าคะ”

เสียงสาวใช้เรียกสติ จนหมื่นฟุหลวนขยับตัวพลางลอบมองอย่างตื่นใจ
ภาพทิวทัศน์แปลกตา กลุ่มพ่อค้า รวมถึงชาวบ้านที่ยืนเรียงรายต่อแถวเพื่อรอ
การตรวจค้นก่อนเข้าแคว้นเปย สร้างความตื่นตาให้สตรีผู่อ่อนต่อโลกอย่าง
นางนั๊ก

“ท่านพ่อ ข้ารอดแล้ว” นางพริ้งคำในใจ บอกบิดาที่อยู่บนสรวงสวรรค์

เมื่อถึงตาขบวนพ่อค้าที่หมื่นฟุหลวนกับอูเชินอิงแอบอาศัย พวกนางที่
ปลอมกายด้วยชุดเก่าของบุรุษก็ถูกเรียกให้ลงมาตรวจค้น ร่างจักรรจ์ในชุด
เครื่องแบบเฟื่องสายตาดูดันมองสองร่างที่เพิ่งลงมาจากรถม้าด้วยความสงสัย
หัวหน้ากลุ่มพ่อค้าจึงรีบเข้าประจบเอาใจ พร้อมยื่นถุงผ้าที่อัดแน่นด้วยเงินใส่
ในมือของทหารผู้นั้น

“สองคนนี้เป็นลูกน้องข้าเองขอรับ เพิ่งเคยเดินทางมาแคว้นเปยครั้งแรก
ร่างแคะแกร็นไม่สมเป็นบุรุษที่องอาจ จึงทำให้ตลอดเส้นทางลี้ลมอนนอน
เสื่อ ข้าน้อยจึงต้องให้ทั้งสองพักบนรถม้าขอรับ” คำอธิบายฟังเข้าที แต่ที่ดีกว่า
คือถุงเงินที่ได้รับเมื่อครู่ บุรุษในเครื่องแบบจึงทำที่เป็นเอาหูไปนา เอาตาไปไร่
พยักหน้าเออออเข้าใจในเรื่องราว ก่อนโบกมือเบาๆ อนุญาตให้ขบวนพ่อค้า
กลุ่มนี้เข้าไปยังแคว้นเปยได้

หมื่นฟุหลวนกับอูเชินใจตุ้มๆ ต่อมๆ เกรงว่าจะถูกขัดขวาง ทว่าเมื่อ
เห็นท่าทีของทหารเมื่อครู่เป็นเชิงอนุญาต เปิดทางต้อนรับสู่แผ่นดินใหม่ ใจก็
พลันคลายกังวล

รถม้าถูกลากพาด้วยแรงอาชาศึกคะนอง นำพาขบวนพ่อค้าจากแคว้น
ชินสู่อาณาจักรแคว้นเป้ย ภายในดินแดนแสนแปลกตาด้วยผู้คนมากหน้า การ
จัดระเบียบร้านค้าก็ไม่ต่างจากสถานที่ที่นางจากมามากนัก ทว่ากลางอกหมิ่น-
ฟูลวนกลับระล่ำ ด้วยเกรงว่าความไม่คุ้นชินจะยิ่งทำให้นางเป็นภาระแก่อุเชิน
สาวใช้ผู้จงรักภักดี

ไม่นานรถม้าที่เคลื่อนเร็วก็เริ่มเนินนานและหยุดลงในตรอกแห่งหนึ่ง
พร้อมเสียงหัวหน้าที่พ่อค้าที่เผดตะโกนเรียกใครบางคน ก่อนหันมาบอกคนใน
รถม้าให้เบาใจ ด้วยขอยอดส่งของสักประเดี๋ยว สองสตรีที่ปลอมกายจึงนั่งนิ่ง
รอคอยอย่างสงบเงียบ

“อีกนิดใจข้าก็จะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ในแคว้นเป้ยแห่งนี้” สตรีตกแอบคิด
อย่างตั้งตารอ แม้จะรู้ว่าหนทางแห่งอนาคตคงไม่สวยงามเหมือนชีวิตเก่าที่เคยเป็น
คุณหนูตระกูลใหญ่ แต่นางก็ปลงใจเตรียมรับความเปลี่ยนแปลง

ยามนั้นเองประตูรถถูกเปิดกว้าง พร้อมเสียงหัวหน้าที่พ่อค้าเอ่ยเชิญให้
ลงจากรถม้า สร้างความเคลือบแคลงแก่หมิ่นฟูลวนและอุเชินนัก ใจเริ่มต้น
ระล่ำอีกครั้งก่อนข่มความตระหนกแล้วถามกลับ

“ให้ข้าลงด้วยเหตุใด ถึงที่หมายแล้วหรือ” เสียงใส่ดัดพุ่มให้คล้ายบุรุษ

“ข้าจะชนสินค้าด้านในลงได้เช่นไร หากท่านทั้งสองยังนั่งขวาง” ร่างใหญ่
ทำหน้ามุ่ย

คำตอบที่ได้รับบั่นทอนความหวาดระแวงให้เบาบาง นางจึงย่างเท้าลง
จากรถม้า สองเท้าย่ำลงบนแผ่นดินใหม่ อากาศภายนอกสดชื่นผิดกับความ
แออัดภายในรถม้าอย่างสิ้นเชิง สองร่างในชุดบุรุษเพศจึงอดไม่ได้ที่จะสูดลม
หายใจเสียเต็มปอด

ฉับพลันนั้นเอง บุรุษร่างสูงใหญ่จำนวนหนึ่งพลันเข้าประชิดสองร่างเล็ก
ดวงตากลมตระหนกจนเบิกกว้าง ทอดมองบุรุษทางซ้ายขวาที่ประกบข้างกาย
ตน ก่อนมองชายร่างกำยำอีกสองคนที่ประกบสาวใช้คนสนิทเช่นกัน

“เหมม... เหมม... การเดินทางเที่ยวนี้ช่างกำไรนัก อยู่ดีๆ ก็มีสตรีโง่เขลา

แกล้งปลอมตัวเป็นบุรุษ ขอซ่อนกายในขบวนมายังแคว้นเปยเช่นนี้ ฮี! หากมิใช่หนิอาญาหรือหมายหลบคัตรู คงจะไม่เข้าตางจนมาขอติดรถม้าของกลุ่มพ่อค้าหัวใสเช่นข้า ฮ่าๆๆ คิดว่าพวกข้าเขลาจนดูไม่ออกหรือ ว่าเจ้าทั้งสองเป็นสตรีปลอมกาย ทั้งรูปร่างและใบหน้างดงามเช่นนี้ ปิดเช่นไรก็ไม่ผิดหรอก” เมื่อกร้านเอื้อมสัมผัสแก้มใสของหมิ่นฟูหลวน ชวนให้นางสะอิดสะเอียนจนต้องเบี่ยงหน้าหลบในทันที

“พวกเจ้า! ชั่วช้านัก! อย่าบังอาจเอามือโสโครกมาแตะต้องคุณหนูเชียวนะ” อุเชินสบถในทันที ดวงตาดำยัดถึงโทะสะ

ฝ่ายพ่อค้าปล้นกระตุกมูปาก ยิ้มเย้ยอย่างดูหมิ่น “เป็นถึงคุณหนูเชียวรี ถ้าเป็นคุณหนูก็ยิ่งร่ำค่าสูงสินะ ฮ่าๆๆ คราวนี้ได้ของดีมาแท้ๆ แต่คุณหนูก็คุณหนูเถอะ ยามสมสู่ก็เหมือนกันหมด เดี่ยวก็ร้องกระเล้าไ้ร่างบุรุษเช่นพวกข้า ถึงคราวนั้นจะยังกล้าถือตัวอีกหรือไม่” ถ้อยคำหยาบเหี้ยมดะท้านจิตของร่างบาง ยิ่งคำที่หลุดจากปากบุรุษโหด เอ่ยคล้ายจะขายนางให้เหล่าบุรุษเพศย่ำยี กลางอกสตรีบีบรัดระคนหวาดผว เกรงว่าจะหนีเสือปะจระเข้เข้าเสียแล้ว

ด้านอุเชินก็ตระหนกไม่ต่างจากนายสาว ความจริงที่ตนถูกหลอกชักนำความโศกมาอีกครา เคราะห์เก่าไม่ทันหาย เคราะห์ใหม่ก็โหมซัดซ้ำ หากไม่ใช่ความเลินเล่อของนาง คุณหนูที่รักคงไม่เผชิญเหตุร้ายเช่นนี้ เมื่อตระหนักได้หัวอกของนางก็ปล่นรวดร้า

กลุ่มพ่อค้าเริ่มการเจรจาต่อรองกับบุรุษอีกคนที่เพิ่งมาใหม่ โดยไม่สนใจสตรีที่ถูกลงว่าจะยินยอมถูกขายหรือไม่ แว่ตาตระหนกแฝงความหวาดหวั่น จ้องมองรอยยิ้มสองฝ่ายที่ได้ข้อยูติ

“นาซิงซัง!” ร่างบางนึกเฉียดฉันท้ในพฤติกรรมชั่วช้ายิ่ง

นางกวาดตามองรอบกายหมายหาเส้นทางหลบหนี ทว่าร่างสูงใหญ่หลายคนยืนเต็มพื้นที่ ชัดขวางช่องทางจนสิ้น ยามนั้นเองความเจ็บปวดร้าวบริเวณศีรษะก็ปล่นวิ่งพล่าน ก่อหน้าพินินันต์ตาอันแสนพรันพรึงของสตรีทั้งสองจะมีดับ

ลิ

ในเรือนไม้ผูกเกาปูด้วยฟางเหลืองระเกะระกะ ถูกทับด้วยร่างสตรีในชุดบุรุษสีน้ำตาลไหม้ ที่ยามนี้ถูกพันธนาการด้วยเชือกหนา สองแขนติดกันจนมืออาจขยับแม้ยามหมดสติ แพขนตาอนประกับพริ้มก่อนขยับเคลื่อนไหวเปิดให้เห็นดวงตาใส ความรู้สึกเจ็บบริเวณศีรษะยังคงอยู่ แต่นางหาได้สนใจเท่าใดไม่ เมื่อเบื้องหน้าที่นางเห็นคือบุรุษร่างกำยำในอาภรณ์สีเทาหม่น

ใบหน้าถมึงทึงจ้องมายังนางด้วยแววตาดุกร้าว ก่อนหันไปเจรจากับสตรีข้างกายที่แต่งองค์ทรงเครื่องด้วยผ้าหุสสีสนับตา ประทินโฉมด้วยแป้งขาวผ่อง ตัดกับสีชาตโดดเด่นที่เกินกว่าหญิงทั่วไปพึงแต่ง แววตาตระหนกจ้องมองสองร่างแปลกหน้าคุยไปมาก่อนจบด้วยรอยยิ้ม พร้อมประโยคที่ข่มขวัญหมิ่นพหูพลวนเสียจนใบหน้านางมเปลี่ยนสี

นางเอี้ยวคอสอดสายตามองหาสตรีอีกนางที่เผชิญชะตากรรมเดียวกัน แต่หาเท่าไรก็ไร้ร่องรอย ร่างบางเจ็บระบมด้วยเชือกที่รัดแน่นและผ้าที่รั้งริมฝีปากจนมืออาจส่งเสียงได้ ทว่านางยังฝืนขยับเปล่งคำผ่านผ้าขาวเพื่อถามหาสาวใช้คู่กาย แต่เสียงอู้อี้จั้นไม่เป็นคำ และมีเพียงเสียงหัวเราะหยันกลับมาเป็นคำตอบ

“ข้าขายสหายเจ้าไปแล้ว หอหยุยเชียงต้องการแต่ของไร้ตำหนิ นางนั้น
ผิวพรรณกร้านเกินไป หากจะให้รับแขกคงต้องเสียค่าบำรุงราศีก่อนกว่าจะ
คืนทุน” คำบอกชี้ชัดว่าอุณเฑาะว์สาวใช้คนสนิทที่เป็นคล้ายญาติเพียงคนเดียวถูก
ขายไปที่อื่นแล้ว ใจหมื่นฟุหลวนคล้ายถูกขยี้ การสูญเสียอีกครั้งทำให้ร่างของ
นางสิ้นเต็ม

หยาดน้ำใสคลั่งคลอก่อนไหลนองจากเบ้าตา เชือกที่รัดแน่นจนผิวขึ้น
รอยแดงยามนี้ไม่อาจสร้างความเจ็บปวดเท่าใจที่แตกสลาย หากทำได้ นาง
อยากถามสวรรค์เหลือเกิน ว่าเหตุใดถึงเล่นตลกกับชีวิตนางเช่นนี้

“ส่วนเจ้า! ต่อไปนี้ก็เป็นนางคนิกาในหอหยุยเชียงแห่งนี้ ตั้งใจทำงาน
บำเรอบุรุษเสียให้มาก จะได้มีเงินไถ่ตัวเอง แหม... ดูจากรูปร่างและผิวพรรณ
ภายใต้เสื้อผ้าเก่า ข้าก็พอมองออกว่าเจ้าซ่อนรูปเพียงใด เชียงเหนียง... ให้ข้า
ได้สอนนางนางไม่ดีกว่าหรือ ฮี! ข้าจะสอนให้อย่างดี ครบทุกท่าทุกลีลามิให้
บกพร่องเสีย”

นัยน์ตาดุจจิ้งจอกจ้องตะครุบเหยื่อ สอดสายสำรวจทั่วเรือนกายสตรี
แวตวิบวับฉายชัดว่ามักมากในกามเพียงใด หมื่นฟุหลวนถึงกับหวาดผวา
รีบหลบตาด้วยความหวาดหวั่น สองขาขยับดันกายถอยร่นก่อนขดงอเร้น
ลัดส่วนอันหวงห้าม

“ท่านพ่อช่วยข้าด้วย” ในใจร่ำร้องหาหมื่นป้าเยา คล้ายก่อนหน้าที่เคย
มีบิดาเป็นดังหลังคาคู่ภัย

อาการสั่นเทาของสมาชิกใหม่ทำให้เจ้าของเสียงเข้มปรายตามองอย่าง
ดูหมิ่น “แหม... สั่นราวกับกระต่ายน้อยไร้เตียงสา แต่ถ้าได้ลองสักครั้ง เจ้าจะ
ติดใจไม่รู้สิม ฮ่าๆๆ” เสียงกลั้วหัวเราะดังกังวาน สร้างความเดือดฉุนในใจ
ผู้ชู้ตขึ้น

เชียงเหนียงเจ้าของหอคนิกาพลันรีบห้ามปรามคนงานตน ก่อนจะได้ใจ
ลงมือกระทำชำเราสินค้าใหม่จนเสียราคา

“พอๆ! ทำเป็นไม่รู้ความ งานดีเช่นนี้ต้องเก็บไว้ให้คุณชายเหอคง นัก

คร่ำพรหมจรรย์แห่งแคว้นเปยลิ แค่คิด... ข้าก็เหนื่อยจะนับถูงเงินแล้ว” เสียง สตรีวัยกลางคนเอ่ยอย่างเรงร่า นัยน์ตาลูกวาวจนหมิ่นฟูหลวนที่ลอมมองอย่าง หวาดกลัวนึกซิงซัง

‘มีที่ไหน จับคนมาไม่พอ ยังบังคับให้แยกจากคนสนิท ผืนใจให้ขาย เรือนร่าง สิ่งหวงแทนที่เป็นศักดิ์ศรี มิหนำซ้ำยังจะให้บำเรอปรนนิบัติพิศวี ชายแปลกหน้า แล้วยังมาทำหน้าระรื่นได้อีก สตรีชั่ว... บุรุษโหด... ช่างโสมม!’

หมิ่นฟูหลวนทอดสายตามองเซียงเหนียงเย้ยยิ้มก่อนตบมือเรียก นางศกนิกาอีกสองนางเข้ามาในห้อง

เซียงเหนียงหันไปเหยียดยิ้มพลางพยักหน้าเป็นนัยว่าให้จัดการ เพียงชั่วพริบตาตนเอง หมิ่นฟูหลวนก็ตระหนักได้ว่านางคงมีอาจรอดจากควาโลกีย์ ในคืนนี้เป็นแน่

ร่างเล็กตั้งย้อยกายตน พยายามดิ้นขัดขึ้นแรงอีกสองนางที่จุดย้อยจน สุดกำลัง แต่หนึ่งในสองสตรีนั้นมีร่างสูงใหญ่กว่าคุณหนูตกอับเช่นนางมากนัก เพียงตั้งเบาๆ ก็สะบัดร่างเล็กของผู้มาใหม่ได้อย่างคล่องแคล่ว

นางศกนิกาทั้งสองคนคือลูกไล่ชั้นดี หนึ่งมีนามว่าดังเหมย อีกหนึ่งมีนาม ว่าปันเหลา นอกจากยามปกติที่ต้องรับแขก ก็รับหน้าที่ปรุงแต่งโฉมกายสินค้า ใหม่เพื่อรอเข้าห้องข้าเรา และขาประจำที่ขึ้นชื่อว่าเป็นบุรุษนักคร่ำพรหมจรรย์ ก็คงไม่พ้นคุณชายเหอคังจากตระกูลเหอที่ใหญ่คับแคว้น เมื่อได้สตรีหน้าตา จิ้มลิ้มและอ่อนเยาว์ เขามักใจป้ำจ่ายหนักทุกครั้ง จนเซียงเหนียงเจ้าของหอ ศกนิกาผู้โลภมากต้องยกให้เขาเป็นลูกค้าชั้นหนึ่ง

หมิ่นฟูหลวนน้ำตาอาบรด ทั้งโศษสวรรค์ที่บันดาลชะตากรรมอันแสน อนาถ ทั้งโทษตัวเองที่อ่อนแอจนต้องยอมถูกระทำโดยหาทางตอบโต้ใดๆ ไม่ได้ ยิ่งคิดใจดวงน้อยก็ยิ่งหดรัด ปวดหนึบเสียนอนยากหยุดหายใจเพื่อละทิ้ง ความทรمانนี้

ร่างเล็กปลิวตามแรงกระซากมาจนถึงห้องอาบน้ำ เชือกยังคงถูกรั้งไว้ ปากยังคงถูกผ้าอุดไว้ ตัดหนทางเอาตัวรอดของผู้ถูกล่อลวง อารมณ์ของบุรุษ

ที่นางใช้ปลอมกายถูกตั้งยื้อนีกอออกอย่างไร้ปราณี เผยผิวพรรณเนียนวล ผุดผ่องที่แผ่รุ่ง ทำเอารุ่นพี่ทั้งสองชะงักกัน เผลอจ้องสำรวจอย่างตกตะลึงชั่วคราว ก่อนเริ่มงานเร่งมือชำระกายรุ่นน้องคนใหม่ให้หมดจดพร้อมปรนนิบัติคุณชายเหอในคำคืนนี้

แม้ร่างเล็กจะขัดขึ้น ทว่าไม่อาจหลุดจากการประกบชิดจากตั้งเหมยและบันเหลาผู้ข้าซ่อง อาภรณ์สตรีชุดใหม่อันบางเฉียบสีชมพูอ่อนถูกสวมให้หมิ่นฟูหลวนพร้อมจัดแต่งทรงผมเช่นเดียวกับนางคนิกาทิ้งนิยม สีชาดชมพูแต่งแต้มแก้มใสและริมฝีปากอวบอิ่ม ยามนี้โฉมสะคราญซึ่งเป็นสินค่าใหม่ของหอหยูเยี่ยงอาจลุ่มเมืองได้หากนางมีจิตพอ

สองสตรีรุ่นพี่ยืนยิ้มแสนภูมิใจในผลงาน ก่อนยกมือกริดกรายสัมผัสร่างที่หนึ่งลั่นทิ่ม “อย่ากลัวไปเลย ผู้ที่มาครั้งแรกก็ลั่นเป็นเจ้าเข้าเช่นเดียวกับเจ้าทุกคน ลองผ่านสักคืน ครั้งต่อไปก็ง่ายขึ้นแล้ว” ถ้อยคำถูกเอ่ยคล้ายปลอบใจ แต่หมิ่นฟูหลวนกลับไม่ยินดียินร้ายกับคำพูดนั้นสักนิด

ในใจสตรีผู้อำภัพยามนี้ได้แต่ทวนนึกถึงหมิ่นปายเฉา บิดาผู้ล่วงลับจากความโหดร้ายของน้ำมือมนุษย์ด้วยกัน ตั้งแต่ประสบเคราะห์นางก็เผื่อนึกไม่ต่ำกว่าวันละร้อยครั้ง ว่าผู้อยู่เบื้องหลังของโศกนาฏกรรมที่ตระกูลหมิ่นต้องประสบ แท้จริงเป็นผู้ใดกันแน่ ทว่าหญิงสาวที่ตลาดเขลาในเรื่องการเมืองอย่างนางมีอาจรู้เบื้องลึกอันถ่องแท้ได้ เมื่อภาพในคั่นห้องสะท้อนกายตนยามสวมอาภรณ์ใหม่ นางจึงอดทวนคะเนถึงวันวานไม่ได้

นัยน์ตาหม่นแสงเลื่อนลอยมองภาพสะท้อน แม้ร่างบางยังมีลมหายใจ แต่เหมือนร่างไร้วิญญาณ ‘เหลือข้าเพียงลำพังบนโลกนี้ ท่านพ่อ... ข้าควรทำเช่นไรดีเจ้าคะ หากขัดขึ้นแล้วยังมีอาจตัดทอนต้นหาของบุรุษที่เหยียบย่ำร่างกายอันถือนสายเลือดบริสุทธิ์ของตระกูลหมิ่นที่เก่าแก่เช่นนี้ ข้าคงผิดต่อท่านพ่อ ผิดต่อบรรพบุรุษ สายเลือดศักดิ์สิทธิ์ที่ปรากฏทุกห้าร้อยปีมิวายดับสูญไปชั่วคราวในรุ่นของข้าแน่ หากข้าแปดเปื้อนควาโลภภัยจากบุรุษมากหน้าแล้วไซ้ จะยังคงเป็นสายโลหิตศักดิ์สิทธิ์ได้อีกหรือ’ ประกายตาบวมไปหวนอีกครั้ง

เรียกน้ำตาให้หยาดนองดังสายธารที่ไม่อาจหวนคืน

ในคำคืนหม่นแสง ดวงจันทร์ถูกลบด้วยแพด้าของเมฆอันมืดมิด ทว่า
บนถนนทอดยาวสู่ใจกลางเมืองกลับมีจุดหนึ่งที่สว่างด้วยแสงจากโคมแดง
อาคารประดับฝ้ายวระยา ความสูงใหญ่ตระการตาพร้อมป้ายประดับชื่อหอ
หุยเชียง บ่งชี้ว่าหอนี้คือแหล่งขายเรือนร่างของสตรีแห่งใหญ่

หน้าร้านกลาดเคลื่อนด้วยบุรุษมากหน้าหลายตาเดินเข้าสู่ภายใน พร้อม
การต้อนรับจากเหล่าสตรีในชุดสวยสด ทำให้ยามคำคืนอันไร้แสงจันทร์ไม่อาจ
ส่งผลต่อการหาความสำราญได้

เสียงเหนียงเถื่อนแก่เนี้ยของหอวังวุ่น สองมือกริดกรายโบกผ้าสีเขียว
รำเรียกนางศกนิกาในปกครองให้ออกมาต้อนรับเหล่าคุณชายอายุมากน้อย
ตามความประสงค์ที่แจ้งชัด

ยามนั้นเองแขกอันดับหนึ่งก็ปรากฏตัว คุณชายเหอคังผู้ครองฉาญบุรุษ
นักคร่ำพรมจรรย์ได้เยื้องย่างลงมาจากเกี้ยวอันโอ่อ่า

ร่างบุรุษอวบสูงใหญ่ดุจนักรบก้าวเข้ามาทักทายเสียงเหนียงอย่างไม่
รีรอ ด้วยนางเป็นผู้ส่งเทียบเจาะจงเพื่อเชิญคุณชายผู้ทรงเกียรติ ระบุชี้ว่า
คำคืนนี้โปรดมาหาความสำราญที่หอหุยเชียง ด้วยเพิ่งได้โฉมสะคราญมาหนึ่ง
นาง หากชักช้าอาจถูกบุรุษอื่นฉกฉวยคืนพรมจรรย์ไปก็เป็นได้ เช่นนั้นแล้ว
มีหรือที่บุรุษมักมากเช่นเหอคังจะยอมปล่อยโอกาสหาความสำราญ

“ข้าหวังว่านางจะเป็นโฉมสะคราญดังคำเจ้า มิใช่ลวงเข้ามาเล่นๆ” เสียง
ใหญ่เอ่ยชมขวัญ โปหน้าหนึ่งสงบแฝงค้นหาแอบสายเล็กน้อย ด้วยช่วงหลังสตรี
ที่เสียงเหนียงบอกว่างดงามและนำมาปรนนิบัติ กลับเป็นเพียงสตรีหน้าตา
ธรรมดาเสียจนเขาแสนหน่าย

“เจ้าคะ! งามแน่นอน ข้าน้อยเพิ่งได้นางมาจากแคว้นชินเจ้าคะ เชื่อข้า
อีกสักครั้งนะเจ้าคะ” ริมฝีปากบางสีชาตสดเหี้ยดยิ้ม ประกายตาแฝงเล่ห์
และความมักมากไม่น้อยกว่าคุณชายที่ถูกเชื่อเชิญสักนิด

เมื่อบานประตูถูกแง้ม เหลอคังก็รีบเดินจ้ำเข้าไปภายในด้วยใจตื่นเต้น
นัยน์ตาดูรูขลุ่ยสำรวจหาเรือนร่างสตรีที่ถูกเล่าอ้างว่างามลุ่มเมือง ความเชี่ยวชาญ
ของนักคว่ำพรหมจรรย์รู้ในทันทีว่าที่ที่สตรีในคืนถูกชำเราครั้งแรกแอบ ต้อง
เป็นตรงมุมห้องหรือมุมเตียงเป็นแน่

คิดได้เช่นนั้น ร่างใหญ่ก็รีบปรีตรงไปยังมุมห้องก่อนเดินประชิดมุมเตียง
ทว่ากลับว่างเปล่า ใบหน้าเหี้ยมหลุดยิ้มชมชอบที่นางคนนี้มีลูกเล่นใหม่ ฝ่ามือ
กร้านปัดเลิกผ้าปูโต๊ะสีน้ำเงิน ก่อนค้อมกายก้มศีรษะทอดมองหา แต่ก็ยังไร้
วีแววเช่นเดิม

“คุณชาย...” เสียงเซียงเหนียงกระซิบเรียก ก่อนเหลอคังจะเหลียวไปสบ
สายตาที่คล้ายบอกเป็นนัย ว่าสตรีที่หายไปน่าจะอยู่ในตู้ไม้ที่ตั้งพียงผนังห้อง

เหลอคังรีบหันกลับไปมองตามสายตาที่บอกไว้ ริมฝีปากหนาแห้งฉีกยิ้ม
อีกครั้ง แม้มันจะไม่เจ๋กเล็ก ทว่าเขาสืบนึกว่าสตรีส่วนมากมีรูปร่างบอบบาง และ
อาจขดกายหลบซ่อนอยู่ภายในได้

ด้านหมื่นฟู่หลวนที่อาศัยช่วงไร้คนตามประกบรีบหาหนทางหลบหนี
ทว่าห้องนี้คล้ายสร้างมาเพื่อนักโทษ ไร้หน้าต่าง มีเพียงช่องลมให้ภายในไม่อับ
เพียงเท่านั้น ส่วนด้านหน้าประตูถูกแผ้วจนนางไร้หนทางสู้อิสราภาพ ทำได้เพียง
หาที่หลบซ่อน นางเฝ้าอธิษฐานขอให้บุรุษที่มาสะเพร่า ละเลยคิดว่านางหลบ
หนีไปได้จนลืมสำรวจในตู้ไม้ใบเล็กนี้

แม้ร่างเล็กจะนั่งสงบในตู้ไม้อันมืดซิด แต่ใจกลับเต้นระทึก หวาดหวั่น
เสียจนร่างสั่นเทิ้ม แวตาทมห่น สองมือเล็กขึ้นเหี่ยวด้วยความกดดันที่ถาโถม
นางกระสับกระส่ายวิตกกังวลเกรงว่าจะถูกจับได้ ยามนั้นเองบานประตูตู้ที่
ปิดสนิทก็ถูกเปิดกว้าง พร้อมการปรากฏกายของบุรุษร่างโตสูงใหญ่ที่จ้องมายัง
นางด้วยประกายตาวินวับชวนผวา

“จ๊ะเอ๋... อยู่นี่เองหรือคนงาม” เสียงแหบไม่พริ้วเปล่า มือกร้านรีบจุด
กระซกข้อมือที่ถูกพันธนาการไว้ จนร่างเล็กถลาตามออกมา

จังหวะนั่นเอง เหลอคังก็ได้เห็นความงามของสตรีที่ร่างลั่นเทิ้ม หัวใจบุรุษ

แสนอีกเหม็นต้องใจลุ่มหลงจนเซียงเหนียงที่ลอบสังเฑาะใบหน้าลูกคำประจำ
อดยิ้มชอบใจไม่ได้ นางรีบถอยออกจากห้อง หันไปออกคำสั่งให้ตั้งเหมยและ
บันเหลาแยกย้ายไปทำงานประจำของตน ปล่อยให้ชายหญิงได้สำราญต่อกัน
เพียงลำพัง

หมิ่นฟูหลวนถูกลากพาตามแรงแมทาศล ร่างสิ้นถูกโยนลงบนพื้นเตียง
แข็ง นางลนลานรีบเบี่ยงร่างหมายหลบหนี ทว่าสองมือที่ถูกพันธนาการรั้งนาง
มิให้กระทำการใดได้ เหนอคงทอดสายตามากด้นหาจ้องเรือนกายหงส์ ทั้งส่วน
บนและส่วนล่างอันน่าพิสมัย ผลลอบคิดว่างานนี้เซียงเหนียงพูดไม่ผิดจริงๆ
ด้วยสตรีวัยเยาว์นี้ช่างเป็นโฉมสะคราญที่จะลุ่มแค้นได้

ยิ่งได้เห็นความใสซื่อและอาการสั่นเทาด้วยความตื่นตระหนก เหนอคง
ก็ยิ่งเอ็นดู แขนแกร่งเหนียวรั้งสตรีให้หยุดสะตืดสะตึง ก่อนโน้มกายทาบทับ
ทึงน้ำหนักส่งร่างแข็งแรงสัมผัสเนื้อเนียน

หมิ่นฟูหลวนพลันหัวใจบีบรัด ทั้งหวาดหวั่นและเกรงกลัว ยิ่งนาง
พยายามจะหนีเท่าไร กลับยิ่งรู้ว่าตนนั้นจนตรอก

หญิงสาวเบี่ยงหน้าหลบใบหน้ากลมของบุรุษผู้ลวงล้า ก่อนเมื่อน้ำใสจะ
เอ่อล้นและไหลลงข้างแก้ม สองมือที่ถูกมัดพยายามดันเพื่อปฏิเสธการข่มเหง
โพรงปากเล็กที่ถูกปิดกั้นด้วยผืนผ้าสีขาวพยายามส่งเสียงร่ำร้องขอความเมตตา
แต่มีอาจเล็ดลอดออกมาเป็นคำให้คุณชายเหนอคงบุรุษมากอำนาจต้องเสีย
อารมณ์

‘ท่านพ่อช่วยด้วย อุชินช่วยข้าด้วย’ สติที่เหลืออยู่ถูกให้นึกถึงคน
คุ้นเคย แต่ยามนั้นนางอยู่เพียงลำพัง ไร้บิดาและสาวใช้คนสนิท เมื่อตระหนักได้
ดวงตาพราวด้วยน้ำตาก็หลับปริ้ม กลั่นความเสียใจให้ทะลักไหลรากับคลื่น
ยักษ์

ชั่วขณะแห่งความสิ้นหวัง ร่างบางเริ่มถูกจับทั้งผ้าออกอย่างช้าๆ ดวงตา
เลื่อนลอยตึงคนสิ้นไร้ไม้ดอกพลันเห็นแจกันดอกไม้ เรียกสติให้นางมีหวังขึ้น
อีกครั้ง หมิ่นฟูหลวนรวบรวมแรงฮึด อาศัยจังหวะที่เหนอคงกระหม่อมใจคิดว่า

นางยอมจำนนยกสองแขนขึ้นปลดเปลื้องเสื้อผ้าตน เปิดโอกาสให้หมิ่นพู่หลวน
ทุ่มกำลังใช้แขนเล็กที่ถูกมัดผลักร่างที่เปลือยจนล้มหงายไปด้านหลัง ร่างเล็ก
รีบปรี๊ดตรงเข้าไปหาแจกันสีเขียว

เหอคับเริ่มทรงตัวได้ ใบหน้าเหี้ยมเยี้ยมอย่างถูกใจที่สตรีไร้เดียงสา
ผู้นี้ยังไม่สิ้นฤทธิ์ สร้างความตื่นตะลึงเสียจนเขาลุ่มหลง ร่างใหญ่สวมทำตามติด
ในจังหวะนั้นหมิ่นพู่หลวนก็พยายามใช้สองมือที่ประกบชิดจับคว้าแจกันสีเขียว
จนสำเร็จ ก่อนหมุนกายเขวี้ยงสิ่งของในมือให้กระแทกศีรษะจอมذنหยา

เพลิง!

เสียงแตกร้าวของแจกันดังสนั่นห้องพร้อมคำสบถของเหอคับที่หลุดปาก
ด้วยความเจ็บและฉุนเฉียว โลหิตหลังไหลจากบาดแผลบนศีรษะคนตัวใหญ่
หยาดรดนองบนพื้นห้องจนเจ้าของเลือดตื่นตระหนก

“เจ้า!” เสียงเข้มสบถแสดงโทสะ

หมิ่นพู่หลวนหน้าตื่น นัยน์ตาเบิกโพลงประหนึ่งเหยื่อที่พยายามหาทาง
รอดจากนายพรานใจทราม นางอาศัยจังหวะที่ร่างใหญ่ชวนชดด้วยความเจ็บ
เร่งเดินจ้ำตรงไปยังประตูทางออก เวลานั้นนางหาได้ลังเลอันใดไม่ ถึงอย่างไร
ก็เป็นวิธีเดียวที่จะรักษาความบริสุทธิ์ซึ่งเป็นสิ่งหวงแหนของสตรีได้ นางไม่
อยากให้อิบาดบนสวรรค์ต้องผิดหวัง

เหอคับเห็นนางตัวดีที่บังอาจทำร้ายกายล้ำค่า ความพิศวาสในตัวนางก็
พลันหมดสิ้น มือกรำจับคว้าผ้ารัดเอวของตนที่ถอดทิ้งบนพื้นห้อง กระชับ
แน่นก่อนปรี๊ดเข้าไปคล่องลาคอระหง ทำให้ร่างบางต้องหยุดชะงัก ดวงตาเบิก
โตด้วยความอึดอัด แม้สองมือเล็กจะพยายามดึงยื้อและเอามือเกาะพันธนาการ
ที่ขึงบนเรียวคอสักเพียงใด แต่ก็มีอาจสู้แรงโทสะของบุรุษผู้มากอำนาจ ดวงตา
กลมเริ่มพว่เลือนด้วยแรงที่รัดหิวความหนักร่วงขึ้น

“ตายชะนางตัวดี!”

เสียงสบถขับไล่ให้ตายอย่างอนาถดังก้องหูหมิ่นพู่หลวน แรงแมทาศาล
ไร้ความปรานีหมายให้แตกตื่นอย่างสาสมใจ สองมือแกร่งเหนียวตรึงผ้าจน

สุดแรง จนร่างบางที่ดิ้นรนเริ่มลื่นกำลัง โพรงปากเล็กที่ถูกอุดด้วยผ้าที่คราแรก
คิดว่าหายใจลำบากแล้ว ยามนี้กลับยิ่งไร้ลมเข้าออก สายน้ำใสจากความทรمان
เอ่อล้นร่วงหล่นจากหางตาหงส์

เบื้องหน้าที่สะท้อนนัยนัยตาพรำมัวคือภาพประตูทางออกแห่งอิสราภาพ
เป็นภาพสุดท้ายที่นางได้เห็นก่อนความทรมานจะสิ้นสุด ไร้ความเจ็บ ไร้ความ
กังวลว่าจะต้องตกเป็นเหยื่อปรนเปรอบุรุษได้อีก ยามนี้หลงเหลือเพียงความ
ว่างเปล่าบนกาลเวลาอันว่าง

ร่างในอาภรณ์สีชมพูถูกขูดถูทั้งบนพื้นเย็นเฉียบ เมื่อถูกตรึงด้วย
เชือกเหนียว ริมฝีปากยังถูกกั้นด้วยผืนผ้า เรียวค่อมรอยแดงคั่งโลหิต นักควา
พรหมจรรย์ใจโหดรีบจัดเก็บเสื้อผ้าตนสวมให้เรียบร้อยก่อนออกไป พร้อมลั่น
คำสั่งกับเชียงเหนียงให้รีบกำจัดศพ อย่าให้เรื่องราวบานปลาย

เมื่อรู้ข่าวว่าสูญเสียสินค่าใหม่ เจ้าของผู้มีกมากหาได้อาลัยสงสาร ทว่า
นึกเสียดายในความสาวความสวยและเงินที่สูญเสีย แต่ก็ขมใจวางตัวสงบนิ่ง
ตอบรับคำคุณชายเหอลูกค้าประจำอย่างขัดไม่ได้

ด้านในห้องที่บั้นไรร่ม ดวงจิตบริสุทธิ์ล่องลอยสละทั้งกายหยาบ นาง
เห็นร่างตนนอนตายอย่างน่าสังเวชแล้วอดกลั้นความเวทนาตัวเองไม่ได้ ดวง
จิตมัวหมองเฝ้ารำร้องข้างร่างตน มีอาจะจะไปไหน

ยามนี้ที่ชีวิตมอดดับ ความเป็นมนุษย์ได้ถูกปลดเปลื้อง เรื่องราวในภาพ
ปางก่อนพลันพรั่งพรูสู่การรับรู้ แท้จริงแล้วตนนั้นคือเทพมังกรวารีจุติลงมา
ด้วยกรรมเก่าที่ปลั่งเปลอสร้างไว้กับมนุษย์จึงเลี้ยงเคราะห์กรรมไม่ได้

เรื่องราวคำสาปจากเกล็ดมังกรที่จะเกิดทุกห้าร้อยปีพลันทำให้นาง
กลัดกลุ้ม มิวายต้องเวียนว่ายรอคอยใช้หนี้ในอีกทุกห้าร้อยปีเป็นแน่ และ
ระหว่างที่รอเกิดใหม่ ดวงจิตที่ตกค้างจากการทำภารกิจล้มเหลวมีอาจะไปเกิด
หรือขึ้นสู่ดินแดนสวรรค์ ต้องล่องลอยไปตามกาลเวลาโดยไร้จุดหมาย คอย
ให้ถึงอีกห้าร้อยปีเวียนมาบรรจบจึงจะได้จุติอีกครั้ง

‘เสียที่ที่บำเพ็ญเพียรมาหลายหมื่นปี แต่โง่งมทำงานสำคัญผิดพลาด
ทุกครั้ง’ จิตดวงน้อยครวญคร่ำตำหนิในความไร้สามารถของตน

ยามนั้นเอง เสียงคำรามกึกก้องคล้ายเสียงสัตว์พลันดังขึ้น พร้อมแสง
สีแดงที่สาดส่องลอดตามช่องลมเข้ามาสู่ภายใน ปรกกายจำตั้งละอองโลหิต
สร้างความตระหนกแก่จิตหมื่นฟุหลวน นางถอยร่นไปตั้งหลักมองอย่างใจจด
ใจจ่อ ไม่นานความสว่างไสวพลันรวมตัวเป็นรูปร่าง ปรากฏเป็นร่างน่าเกรงขาม
ของสัตว์เทพที่แสนคุ้นเคย

“ท่านพี่!” หมื่นฟุหลวนอุทานด้วยความดีใจ ไม่คิดไม่ฝันว่าจะได้พบ
พี่น้องมังกรอีกครั้งหลังจากทำงานล้มเหลว

นัยน์ตาเทพมังกรอัคคีแดงฉานราวกับเปลวเพลิง ทอดมองน้องมังกร
ในรูปรากมนุษย์ ก่อนหันไปมองดวงจิตที่หลุดลอยล่องอย่างอาดูร ภายเรียว
ยาวดั่งไม้เลื้อยประดับเกล็ดแข็งสีแดงจำพวคนวดด้วยความสลดใจ

“ข้าเป็นตัวแทนพี่น้องมังกรมาเยี่ยมเจ้า ด้วยสัมผัสได้ถึงชะตาเจ้าในชาติ
แรกได้ดับสิ้น ทุกตนแสนกังวลห่วงใยเจ้านัก ดวงจิตเจ้าจะล่องลอยโดยไร้ที่
ยึดเหนี่ยวถึงห้าร้อยปี จะขึ้นสวรรค์ก็มิได้ พวกข้าจึงตัดสินใจมาพาดวงจิตเจ้า
ไปยังถ้ำจ้อเหมาจาง ให้เจ้าได้ชังตนบำเพ็ญจิตใหม่ เลิกล้มความตั้งใจที่จะช่วย
มนุษย์เสียเถิด”

เทพมังกรอัคคีนามว่า ‘ฟงไห่’ เผยความตั้งใจ ทว่าหมื่นฟุหลวนกลับ
คิดต่าง

“ท่านพี่! ดวงจิตข้าในยามนี้แสนรอมตรม ไร้สมาธิจะตั้งจิตเป็นหนึ่ง
ได้ ข้าไม่คิดว่าการเกิดเป็นมนุษย์จะลำบากยากเย็นเช่นนี้ ทั้งความรักและความ
แค้นที่ตราตรึงจิตข้าจนล้นสน รวมถึงความโศกเศร้าที่สูญเสียคนรอบครัวอันเป็น
ที่รัก มันหนักหนาจนจิตข้าระส่ำระสาย”

ฟงไห่จ้องมองจิตดวงน้อยที่เรืองแสงว่าไรก็พอดูออกถึงความกระวน-
กระวายที่นางได้เผชิญ น้องเล็กผู้นี้แม้เป็นเทพมังกรยิ่งใหญ่ แต่เสียที่จิตใจ
โอบอ้อมอารีเกินไป ทำให้เหล่าพี่น้องมังกรต้องเป็นห่วงเสมอ เปลอเพียง

พริบตา นางก็สลัดเกล็ดละทิ้งตะบะอันยาวนานเพื่อช่วยมวลมนุษย์เสียแล้ว ออกกว้างที่อัดแน่นด้วยเกล็ดสีแดงเพลิงยวบลง ก่อนพ่นลมเบาๆ ออกมาอย่าง เหนื่อยใจ

“พวกข้าก็คิดเผื่อไว้แล้วว่าเจ้าจะต้องปฏิเสธความช่วยเหลือ ไม่อาจ ละทิ้งพันธะได้ เอาเช่นนี้ ก่อนที่ดวงจิตเจ้าจะลอยเลื่อนไปอีกห้าร้อยปี ข้าจะ ช่วยใช้อิทธิฤทธิ์ที่รวบรวมจากพี่น้องของเรา ส่องแสงชาติต่อๆ ไปในทุกห้าร้อย ปีข้างหน้า ส่งจิตเจ้าไปพ้นหายนาคตของตัวเจ้าเอง เอาละ... ลองมองผ่าน แก้วมังกรแดงจำในมือข้าดวงนี้สิ”

หมื่นฟุหลวนได้ฟังก็พลันอุ่นใจ ด้วยพี่น้องมังกรยังไม่ตัดสัมพันธ์ ยังคงห่วงใยนางเช่นกาลก่อน จิตดวงน้อยเพ่งมองแสงสว่างไสวในมือมังกรผู้พี่ แล้วตระหนักชัดถึงความล้มเหลวของตนในอีกห้าร้อยปีถัดๆ ไป

“ภาพอนาคตข้าไยถึงมากมายเช่นนี้ นี่ข้าจะล้มเหลวทุกชาติภาพที่จุติเขียว หรือ” เสียงใสเอื่อยอย่างตื่นตระหนก

มังกรองอาจพยักหน้าขึ้นลงก่อนกำขบน้องผู้เผชิญเคราะห์ “จงสงบใจ แล้วเพ่งพินิจให้ดี หอดมองผ่านกาลเวลาอันยาวนาน ดูบรรดาตัวเจ้าทั้งหมด ที่เวียนว่ายตายเกิดทุกห้าร้อยปี ต้องมีลักษณะภาพที่ตัวตนของเจ้าเก่งกล้าพอจะ หาวิธีหลบหลีกคำสาปจากเกล็ดมังกร แก้ววิฤติกรรมของเจ้าได้”

“หากพบแล้วจะช่วยให้เช่นไร” นางเคลือบแคลงจนอดย้อนถามไม่ได้

“หากค้นพบ ข้าจะสลับที่ดวงจิตอดีตและอนาคต ให้เจ้าในอนาคตกลับมา อยู่ในร่างนี้ คืบคลานกายหายาบ และสานงานที่ติดค้างให้สำเร็จ ยุติกรรมให้หมดสิ้นเสียในชาติแรก อย่างน้อยก็มีความหวังมากกว่าการเวียนว่ายตามยถากรรม” เสียงทุ้มระคนเศร้าเอื่อยอย่างอาดูร ทำให้จิตของหมื่นฟุหลวน แส่นซาบซึ้ง นางพลันตอบรับความช่วยเหลือ

แสงเจิดจ้าจากวัตถุทรงกลมที่ลอยเหนือกรงเล็บมังกรส่องแสงฤทธา สะท้อนภาพเวียนว่ายตายเกิดในอีกหลายๆ ห้าร้อยปีของนางให้ประจักษ์ชัด การทำเช่นนี้แม้จะต้องสูญเสียพลังมาก และอาจกลายเป็นโทษหนักที่แผยชะตาฟ้า

ทว่าเหล่าเทพมังกรก็ทำได้สนใจไม่ ในเมื่อน้องมังกรผู้นี้ยอมเสียสละตนเพื่อมนุษย์มานานแล้ว ถึงที่ที่พวกเขาควรช่วยน้องให้พ้นทุกข์หมดเคราะห์บ้าง

“ข้าเจอแล้ว ข้าตัวตนนี้ดูมีความหวังที่สุด” เสียงใส่ส่งสัญญาณ ก่อนฤทธาภาพของเดชมังกรจะลำแสงสลับดวงจิต ไม่ให้เลื่อนลอยอย่างไรจุดหมายไปตามกาลเวลา พร้อมชักพาจิตในอนาคตมายังกายหยาบที่นอนแน่นิ่ง ก่อนพ่นไออุ่นจากลมหายใจเทพ เรียกชีพจรว่างบางให้กลับคืนมา

“ข้าหวังว่าการทำเช่นนี้จะช่วยให้เจ้าพ้นเคราะห์เสียที ทว่าเมื่อเจ้าฟื้นขึ้นมาคงจำเรื่องราวที่เคยเป็นเทพไม่ได้ และจำพี่น้องมังกรไม่ได้ แต่อย่างไรข้าก็จะเฝ้าดูเจ้าเสมอ”

ฟ่งไ่มองน้องรักในร่างมนุษย์ นัยน์ตาดูกร้าวฉายความอ่อนโยนสัมผัสพันธ์พี่น้องอย่างไรก็มีอาจตัดขาด กายยาวเลื้อยสะบัดคดเคี้ยวไปยังทางออก ก่อนรูปลักษณ์มังกรจะสลายกลับเป็นไอสีแดงฟุ้ง ลอยล่องไปตามช่องลมขึ้นสู่เบื้องบน